

Bugünün Kilise Uygulamaları Bunlar mı?

Gelenek mi yoksa Kutsal Kitap mı?

Randolph Dunn

giriş

Belki çoğumuz "İbadet Ayini"nin sıkıcı, sıkıcı, kullanışsız ve alakasız olduğu, planlanmış ve ihtiyaçlarımızı karşılamadığı gibi ifadeler duymuşuzdur. Diğerleri tatmin olurken, onlar hayal kırıklığına uğramış ve kayıtsız kalmışlardır.

Mesih'in dirilişinden bu yana birçok "bilgili adam / İncil Bilgini" İncillerin ve Mektupların mevcut el yazmalarını tercüme etti ve yorumladı. Yıllar boyunca krallar ve dini liderler yalnızca seçilmiş birkaç kişinin bunlara erişmesine izin verdi. Yıllar geçtikçe, farklı çeviriler, yanlış çeviriler ve taraflı yorumlar üreten daha önceki birkaç el yazması keşfedildi.

Bu kitapçıkta sunulan öğreti ve uygulamalar, yazarların kendi aralarındaki anlam anlaşmazlıklarını içeren kişisel anlayışları, yorumlarıdır. Derleyici onların görüşlerini onaylamaz ancak bunları Kutsal Kitapla karşılaştırma, değerlendirme ve kutsal yazıların kişisel anlayışına dayalı olarak yorumlama için sunar.

Öğretilerin yorumları İncil gibi gerçekler değildir. Bu nedenle farklı yorumlar yapılabilir. Yorumları ve uygulamaları incelemek ve bunları Kutsal Kitapla karşılaştırmak için açık fikirli olmak gerekir.

Benim Kilisem Gerçekten Yeni Ahit Kilisesi mi?"

Gerçek Kafirler Lütfen Ayağa Kalkar Mı?

Pagan Hıristiyanlığı mı? Kilise Uygulamalarımızın Köklerini Keşfetmek

Hıristiyan Vaazı Nereden Geldi?

Ev/Küçük Kiliselerle İlgili Kaygılar

Not; Sayfa referansları (xx) kitabın sayfa numarasını, alt simgeler y ise bölümler içindeki dipnotları ifade eder. Yorumlarım (rd) olarak tanımlanmıştır.

Kilisem Gerçekten Yeni Ahit Kilisesi mi?

Darryl M. Erkel makalesinde şöyle diyor: "Birçok kilise yaptıkları her şeyi Yeni Ahit'e dayandırdıklarını iddia ediyor, ancak üzücü gerçek şu ki, "Evanjelik" olduklarını iddia eden kiliselerin çoğu, Kutsal Yazıların yerel toplantılar için tasarladığı örneklerin çok azını uyguluyor. " Aşağıdaki sorularını düşünün:

1. Yeni Ahit, yerel kilisenin, ihtiyarlar olarak bilinen, kutsal metinlere uygun niteliklere sahip çok sayıda adam tarafından papazlık edilmesi ve öğretilmesi gerektiğini öğretir (Elçilerin İşleri 20:17,28; 1 Selanikliler 5:12-13; 1 Timoteos 5:17; İbraniler 13:17). ; Yakup 5:14; 1 Petrus 5:1-4).

Bu doğruysa, neden çoğu kilisemizin papazlığı tek bir kişi tarafından yapılıyor (örneğin, "papaz")? Bugün neden bu kadar çok kilise liderliklerini "kıdemli papaz", "yardımcı papaz" ve "ihtiyarlar kurulu" hiyerarşisine bölüyor - özellikle de Yeni Ahit'in cemaat liderleri arasında böyle bir ayrım yapmadığı bir zamanda?

2. Yeni Ahit, kilise çobanlarının kilisenin kendi rütbesinden ve topluluğundan çıkması gerektiğini öğretir (Elçilerin İşleri 14:23; 2 Timoteos 2:2; Titus 1:5).

Bu doğruysa, neden kiliselerimiz her zaman mevcut cemaatlerinin dışında potansiyel papazlar arıyor? Neden kiliselerimiz pastoral liderlik için kendi adamlarını yetiştirmiyor ve eğitmiyor? Şu anki "pastoral araştırma komitesi" oluşturma uygulamamız Kutsal Yazılara mı yoksa insan geleneklerine mi dayanıyor?

3. Yeni Ahit, cemaat toplantılarının Hıristiyanların ruhsal armağanlarını uygulayacakları ve birbirlerini sevgiye ve iyi işlere teşvik edecekleri bir yer olması gerektiğini öğretir (Romalılar 12:6-8; 1 Korintliler 12:4-14; 14:12,26; Koloseliler 3:16; İbraniler 10:24-25; 1 Petrus 4:10-11).

Bu doğruysa, neden çoğumuz kilise ayininde hiçbir şey söylemiyor veya yapmıyoruz? Neden kiliseye gelmek katılımlı bir etkinlik yerine öncelikle seyircili bir etkinlik oluyor? Neden karşılıklı eğitim ve hizmet sorumluluğumuzu profesyonel din adamlarının ellerine bıraktık?

4. Yeni Ahit, yerel kilisenin mevcut tüm üyeler tarafından geliştirilmesi ve hizmet edilmesi gerektiğini öğretir - "çünkü beden tek bir üye değil, birçok üyeden oluşur" (1 Korintliler 12:14; çapraz başvuru 14:12,26-31; Efesliler 4:16).

Bu doğruysa, neden kilise hizmetlerimiz bedenın yalnızca bir kısmına (yani "papaz") odaklanıyor? Yeni Ahit'in neresinde kişinin insani hizmetinin veya vaazının kilise toplantılarının odak noktası olması gerektiği öğretiliyor?

5. Yeni Ahit her Hıristiyanın Tanrı'nın önünde bir hizmetçi [diakonos (rd)] ve rahip olduğunu öğretir (1Petrus 2:5,9; Vahiy 1:6).

Bu doğruysa, neden "din adamları" ve "halk" gibi ayrımlar yapmaya devam ediyoruz? Mesih'in bedenini hangi kutsal kitaba dayanarak iki insan sınıfına ayırıyoruz: "din adamları" ve "halk"? Üstelik her Hıristiyan bir papazsa, neden kilise hizmetinde birbirimize hizmet etmemize izin verilmiyor?

6. Yeni Ahit, Rab'bin Sofrası'nın neşeli, kardeşçe paydaşlık bağlamında doyurucu bir yemek olduğu örnekleri kaydeder (Elçilerin İşleri 2:46; 1 Korintliler 10:16-22; 11:18-34).

Bu doğruysa, neden Rab'bin Sofrası'nı ayrıntılı ve hatta mistik bir ritüele dönüştürdük? Rab'bin Sofrası ile ilgili şu andaki uygulamamız neden bir festivalden çok bir cenaze törenine benziyor? Yeni Ahit bunu öğretmiyorken neden yalnızca "atanmış" din adamlarının "kutsal ayinleri yönetme" hakkına sahip olduğuna inanıyoruz?

7. İsa, halkının kendilerini Hıristiyan kardeşliğinin geri kalanından ayıran onurlu unvanlar vermemesi veya almaması gerektiğini öğretti (Matta 23:6-12; Markos 10:35-45).

Bu doğruysa, neden bugün pek çok kilise lideri kendilerine "Rahip", "Bakan", "Piskopos", "Papaz", "Kıdemli Papaz" [veya "Kardeş"] gibi yüce unvanlar veriyor? Neden isimlerinin önüne bu tür unvanlar koymanın gerekli olduğunu düşünüyorlar - özellikle de Yeni Ahit bunu yasakladığında?

8. Yeni Ahit, Hıristiyanların hem iman kardeşlerine hem de yabancılara karşı konukseverlik göstermeleri gerektiğini öğretir (Matta 25:34-40; Romalılar 12:13; 1 Timoteos 6:18; Titus 3:8, 14; İbraniler 13:2; 1 Petrus 4: :9).

Bu doğruysa, neden çoğumuz evlerimizi başkalarına nadiren açıyoruz? Neden bu kadar çok Hıristiyan birbirinin fiziksel ihtiyaçlarını görmezden geliyor? Misafirperverlik neden çoğu kilisede unutulmuş bir erdemdir? Başkalarına karşı bu kadar bariz bir sevgi ve ilgi eksikliği

varken, kiliselerimizin çoğunun neden soğuk ve ölmekte olduğu şaşırtıcı mı? [Fakat misafirperverlik, kişinin evinde meydana gelen bir olayla sınırlı değildir.]

9. İlk kilise, büyük dini yapıların aksine neredeyse yalnızca evlerde toplanıyordu (Elçilerin İşleri 20:20; Romalılar 16:5; 1 Korintliler 16:19; Koloseliler 4:15; Filimon v.2; 2 Yuhanna v.10). [Evlerde buluşma uygulaması emredilmedi ve mümkün olan tek şey bu olabilir.]

Bu doğruysa, neden Rab'bin parasının büyük meblağlarını haftada yalnızca bir veya iki kez kullanılabilir kilise binaları ve katedrallere harcamayı gerekli görüyoruz? Bu, Tanrı'nın sağladığı mali kaynakların iyi bir koruyucusu olmak mıdır? Neden bu kadar çok kilisenin inşaat projeleri, personel maaşları ve bakım için misyonlar, yoksullar ve insan odaklı bakanlıklardan daha büyük bir bütçesi var? Bu önceliklerimiz hakkında neyi ortaya koyuyor?

Erkel sözlerini şöyle bitiriyor: "Gerçek şu ki, kiliselerimizde Yeni Ahit'te hiçbir temeli olmayan gelenek ve uygulamaları miras aldık. Ne yazık ki çoğumuz bu gelenekleri hiçbir zaman sorgulama veya araştırma zahmetine girmedik. Ancak gerçek kiliseyi görmek istiyorsak Yenilenme için, "kilise" olarak adlandırılan bu şeyi yeniden düşünmeli ve söylediğimiz ve yaptığımız her şeyi Yeni Ahit kalıpları ve ilkeleri ışığında uydurmaya çalışmalıyız [Havari Yuhanna'nın Vahiyi'nde Asya'nın yedi kilisesine mektuplar bize bunun böyle olmadığını bildiriyor. İlk kiliselerin tüm kalıpları ve uygulamaları takip edilmelidir.]

"Bu mücadeleye hazır mısınız ve "her şeyi sınamaya ve doğru olana sınımsız sarılmaya" istekli misiniz (1 Selanikliler 5:21; çapraz başvuru Elçilerin İşleri 17:11)? . . . Daha iyi bir yol var!" (www.5solas.org/media.php?id=82)

Gerçek Kafirler Lütfen Ayağa kalkabilir mi?

David Bercot, Gerçek Kafirler Lütfen Ayağa kalkacak mı? Üçüncü Baskı, 1989, Scroll Publishing, Amberson, PA, birinci yüzyıldaki Hıristiyanların inandığı ve uyguladığı Yeni Ahit'teki bazı öğretileri inceliyor. Şöyle belirtiyor: "Erken Hıristiyanlık, antik dünyayı kuru keresteyi yakan bir ateş gibi kasıp kavuran bir devrimdi. Roma toplumunun temel kurumlarına meydan okuyan bir karşı kültür hareketiydi. Tertullian'ın yazdığı gibi: "Bizim mücadelemiz atalarımızın kurumlarına karşıdır, geleneğin otoritesine, insan yapımı kanunlara, dünyevi bilgelerin akıl yürütmelerine, antik çağa ve geleneklere karşı." 1 (s. 25)

İlk sadık takipçilerin bazı ayırt edici özellikleri şunlardı:

- a. Dünyadan ayrılık
- b. Koşulsuz sevgi
- c. İtaatkar güven (s. 15)

"Bu nedenle, modern Evanjelik kilisenin, ilk birkaç yüzyılın Hıristiyanlarının yalnızca o günün kültürünü öğrettiğini ve uyguladığını iddia etmesi ne kadar tuhaf. Romalılar, Hıristiyanları tam tersi yönde sert bir şekilde eleştirdikleri için bu özellikle ironiktir - çünkü günün kültür normlarına uymamak." (s. 25)

Bugün pek çok Hıristiyan, düzenli olarak kiliseye gitmeleri dışında muhafazakar Hıristiyan olmayanlardan farklı görünmüyor. Örneğin:

- a. Aynı eğlenceyi izleyin.
- b. Dünyanın aynı sorunlarıyla ilgileniyorlar.
- c. Onlar da dünyanın materyalist uğraşlarıyla aynı derecede ilgileniyorlar. (s. 16)

Yirminci yüzyıl Hıristiyanlarının karşılaştığı kültürel sorunların çoğu, ilk kilisenin karşılaştığı sorunların aynısıdır.

- a. Boşanmak
- b. Kürtaj
- c. Yüksek moda - düşük tevazu
- d. R dereceli eğlence
- e. Evrim teorileri
- f. Kişilerin eşitsizliği
- g. Kadının dindeki rolü (s. 26-38)

"Birinci yüzyıl Hıristiyanları, kendilerini bu dünyada misafir olarak gördükleri için eğlenceyi, şerefi ve zenginliği reddettikleri için tamamen farklı ilke ve değerlere sahiptiler." (s. 17) "Onların yaşam tarzları, tanıklık etmenin başlıca yoluydu." (s. 39)

İlk Hıristiyanların tanıklığı (tanıklık) ve yaşam tarzı, aşağıdakilerin mümkün kıldığı mutlak bir teslimiyetti:

1. Kilisenin destekleyici rolü

Kilise [Tanrı (rd) tarafından Mesih'e yerleştirilenler] sürekli olarak birliktelik kurduğunuz, aynı değer ve tutuma sahip olan ve sadık kalmanız için sizi her zaman teşvik eden ve eğiten kişilerdir. Disiplinli bir yapıydılar ama doğruluğu yasalaştırmaya ya da düzenlemeye çalışmadılar. Bunun yerine sağlam öğretiyeye, örneğe ve Kutsal Ruh'un dönüştürücü gücüne güvendiler. (s. 42) Din değiştirenler, bazı katı gerekliliklere uymadan, yüreklerini değiştirerek içeriden değişmelidirler. (s. 43)

Liderleri, gözetmenler, nöbetçiler, koruyucular, ihtiyarlar ve papazlar (çobanlar) olarak adlandırılan yerel meclislerindendi. Güçlü ve zayıf yönleri herkes tarafından biliniyordu. Bu adamlar, rehberlik etme ve yönlendirme işlevini üstlenmeden önce bile sözle ve örnekle öğretiyordu. (s. 45) Onların tek kaygısı, cemaatlerindeki her bireyin manevi refahıydı.

Aslında tüm zamanlarını bu en önemli işlevi yerine getirerek geçirmiş olabilirler. Eğer öyleyse, muhtemelen dul ve yetimlerle aynı temelde destekleniyorlardı.⁹ (s. 47)

2. Çarmıh mesajı - Onların müjdeyi yaymanın en güçlü yolu, Mesih'i inkar etmeyi reddettikleri için acıya ve ölüme dayanmalarıydı. (s.49) Clement ortalama bir Hıristiyan için şunu yazdı: "Haç, inanmayan bir eşle kalıcı bir evlilik, inanmayan ebeveynlere itaat etmek veya pagan bir efendinin emrinde bir köle olarak acı çekmekle temsil edilebilir. Tüm bu durumlar çok fazla duygu ve duyguyu beraberinde getirebilir. fiziksel acı; bunlar, kendisini zaten Mesih uğruna işkenceye ve ölüme katlanmaya adanmış biri için çarmıhın hafif bir şekliydi (Romalılar 8:17; Va. 12:11). (s. 50)
3. İtaatin insan ile Tanrı arasında ortak bir girişim olduğu inancı - Başlangıçta yeni bir Hıristiyan, O'nun gücüne bağlı olarak Tanrı'ya yakın yürür. Ancak zaman geçtikçe çoğu zaman bu bağımlılıktan uzaklaşmaya başlarlar. (s. 52) Martin Luther, kişinin kendi başına hiçbir iyilik yapamayacağını ve Tanrı'ya itaat etme arzusunun ve gücünün yalnızca O'ndan geldiğini öğretmişti.¹⁵ İlk Hıristiyanlar tam tersine inanıyorlardı. Origen şöyle yazdı: "O [Tanrı], güçlerinin izin verdiği her şeyi yaptıktan sonra, O'nun yardımına ihtiyaç duyduklarını itiraf edenlere Kendisini tanıtıyor.¹⁷ (s. 53) ["Bana güç verenin aracılığıyla her şeyi yapabilirim. (Filipililer 4:13) (rd)] Bu tek seferlik bir istek değil, sürekli bir süreçtir. Bedensel yolumuzu öldürmek acı verici olacaktır ve eğer günahlarımızla boğuşarak içsel olarak acı çekmeye istekli değilsek, o zaman Tanrı bize bu gücü sağlayamayacaktır (Romalılar 8:13; 1 Korintliler 9:27).).²⁰ (s. 54) Kişi eğer isterse Mesih'i inkar ederek acı ve ıstıraptan kolaylıkla kaçınabilir. Ama insan buna Allah'a tevekkül ederek katlanır.²¹ (s. 55)

David Bercot, ilk Hıristiyan yazılarının benim teolojik inançlarımla çeliştiğini söylüyor. Beş kişiyi tanımlıyor ve kanıt sunuyor:

1. Kurtuluş Hakkında Neye İnanırlar

A. Yalnızca imanla mı kurtulduk?

Bize şöyle söylendi: "Konstantin kiliseyi yozlaştırdıktan sonra, yavaş yavaş işlerin kurtuluşumuzda bir rol oynadığı öğretilmeye başlandı. Francis Schaeffer'in O Zaman Nasıl Yaşamalıyız? kitabından alınan aşağıdaki pasaj çizilen senaryonun oldukça tipik bir örneğidir. Roma İmparatorluğu ve batıda öğrenimin gerilemesi karşısında Scheaffer şöyle yazmıştı: 'Keşişler sayesinde İncil, Yunan ve Latin klasiklerinin bazı bölümleriyle birlikte korundu... Bununla birlikte, Yeni Ahit'te ortaya konan saf Hıristiyanlık yavaş yavaş çarpıtıldı. Hümanist bir unsur eklendi: Kilisenin otoritesi giderek İncil'in öğretisinin önüne geçti ve kurtuluşun yalnızca Mesih'in işi yerine insanın Mesih'in erdemini hak etmesine dayandığı vurgusu giderek arttı. '¹

"Schaeffer gibi çoğu Evanjelik yazar, kendi değerlerimizin ve işlerimizin kurtuluşumuzu etkilediği inancının, Konstantin zamanından ve Roma'nın düşüşünden sonra yavaş yavaş kiliseye sızan bir şey olduğu izlenimini veriyor. Ama gerçekte durum böyle değil.

"İlk Hıristiyanlar evrensel olarak işlerin veya (ve rd)) itaatin kurtuluşumuzda önemli bir rol oynadığına mı inanıyorlardı?" (s. 57) Polycarp şöyle yazdı: "O'nu ölümden dirilten O, bizi de diriltecektir - eğer onun iradesini yerine getirir ve O'nun emirlerine göre yürürsek." (s. 58) İskender'li Clement şöyle yazmıştı: "Kim [gerçeği] elde eder ve iyi işlerde öne çıkarsa, sonsuz yaşam ödülünü kazanacaktır." Origen, Hippolytus, Cyprian ve Lactantius'un hepsi özet yazdı. (s. 59)

B. Bu, Hıristiyanların Kurtuluşlarını İşlerle Kazandıkları Anlamına mı Geliyor?

Hayır, ilk Hıristiyanlar kurtuluşu iyi işleri biriktirerek elde ettiğimizi öğretmediler. (s. 60) Örneğin: Romalı Clement - "[Biz] ne kendi başımıza ne de bilgeliğimizle, dindarlığı ya da kalbin kutsallığıyla yapılan işleri anlamayla aklандık; ama Yüce Tanrı'nın o zamandan bu yana tüm insanları akladığı imanla aklандık. başlangıç." Polycarp, Barnabas, Justin Martyr ve İskender'li Clement de aynı şeyi söylüyor. (s. 61)

C. İman ve İşler Karşılıklı Münhasır mı?

Hayır, ama "Augustine, Luther ve diğer batılı teologlar, lütfaya dayalı kurtuluş ile amel veya itaate bağlı kurtuluş arasında uzlaşmaz bir çatışma olduğuna bizi ikna ettiler. Onlar, 'yanlış ikilem' olarak bilinen yanıltıcı bir tartışma biçimini kullandılar. Kurtuluşla ilgili yalnızca iki olasılık vardır: ya (1) Tanrı'nın bir armağanıdır, ya da (2) bu, yaptıklarımız sayesinde kazandığımız bir şeydir. İlk Hıristiyanlar, bir armağanın sırf itaate bağlı olduğu için daha az bir armağan olmadığını söylerlerdi. (s. 62)

İlk Hıristiyanlar kurtuluşun Tanrı'nın bir armağanı olduğuna inanıyorlardı, ama Tanrı armağanını dilediği kişiye verir. Bunu Kendisini seven, güvenen ve itaat edenlere vermeyi seçer. (s. 62)

Bir kişinin verme konusunda seçici olması, hediyeği ücrete dönüştürmez. (s. 62)

D. Evet, Ama Kutsal Kitap Diyor ki...

- Bana 'Ya Rab, ya Rab' diyen herkes göklerin krallığına girecek değil, göklerdeki Babam'ın iradesini yerine getiren kişi girecek." (Matta 7:21)
- Sonuna kadar dayanan kurtulacaktır. (Mat. 24:13)
- Mezarlarda bulunan herkes O'nun sesini işitecek ve ortaya çıkacak; iyilik yapmış olanlar yaşam dirilişine, kötülük yapmış olanlar ise kınama dirilişine. (Yuhanna 5:28, 29)
- İşte, hızla geliyorum ve herkese yaptığı işe göre vermek üzere ödülüm yanımdadır. (Va. 22:12)

- Kendinize ve doktrine dikkat edin. Onlara devam edin, çünkü bunu yaparak hem kendinizi hem de sizi duyanları kurtaracaksınız. (1 Tim. 4:16)

Dolayısıyla asıl mesele Kutsal Yazılara inanmak değil, Kutsal Yazıları yorumlamaktır. Kutsal Kitap şöyle der: "İman sayesinde lütufla kurtuldunuz, bu sizin tarafınızdan değil; bu, işlerin değil, Tanrı'nın armağanıdır; hiç kimse övünmesin." (Efesliler 2:8, 9) Ancak Kutsal Kitap şunu da söyler: "Görüyorsunuz ki, insan yalnızca imanla değil, eylemlerle de aklanır" (Yak. 2:24). Bizim [genel olarak Hıristiyan âlemi, özellikle de Bercot'nun kilisesi] kurtuluş doktrini bu ilk ifadeyi kabul eder ancak esasen ikinciye geçersiz kılar. Erken Hıristiyanlığın kurtuluş doktrini her ikisine de eşit ağırlık verir. Ayrıca ilk Hıristiyanlar, insanın tamamen ahlaksız olduğuna ve hiçbir iyilik yapamayacağına inanmıyorlardı. (s. 64)

e. Kurtarılmış Bir Kişi Kaybolabilir mi?

İlk Hıristiyanlar kurtuluş için sürekli imanımızın ve itaatimizin gerekli olduğuna inandıklarından, doğal olarak "kurtulmuş" bir kişinin yine de kaybolabileceğine inandıkları sonucu çıkar. (s. 65)

Tertullianus (c. 160 - c. 225) şöyle yazmıştı: "Bazı insanlar, sanki Tanrı, amaçladığı hediye değersiz olanlara bile ihsan etme yükümlülüğü altındaymış gibi davranırlar. O'nun cömertliğini köleliğe dönüştürürler... Çünkü daha sonra pek çok kişi lütuftan mahrum kalmaz. Bu hediye birçok kişinin elinden alınmıyor mu?'23 Cyprian iman kardeşlerine şunu söyledi; "'Sonuna kadar dayanan, kurtulacaktır' diye yazılmıştır. [Mat. 10:22] (s. 65)

Alıntılanan ayetlerden biri İbraniler 10:26'dır: "Gerçeğin bilgisini aldıktan sonra bile bile günah işlemeye devam edersek, günah için hiçbir kurban kalmaz."

F. Kurtuluşu Yalnızca Lütufla Vaaz Eden Grup

İnsanın tamamen ahlaksız olduğunu ve çalışmanın kurtuluşumuzda hiçbir rol oynamadığını öğreten Gnostikler adında bir grup vardı. Tanrı'nın kendilerine, Hıristiyanların çoğunluğunun sahip olmadığı özel bir bilgi vahyettiğini iddia ettiler. Yaratıcı olan Tanrı'nın, İsa'nın babası olan Tanrı'dan farklı, aşağı düzeyde bir Tanrı olduğuna inanıyorlardı. Bu nedenle insan, her şeyi berbat eden aşağı düzeyde bir Tanrı tarafından yaratılmıştır ve sonuç olarak insan doğası gereği ahlaksızdır. İnsan doğası gereği ahlaksız olduğundan, Oğul Tanrı gerçekten bir insan olamazdı. Sadece insan görünümüne büründü. [Yani eğer et ve kan olsaydı günahsız olmazdı.] (s. 66)

Elçi Yuhanna şunu söyledi: "İsa Mesih'in beden alarak geldiğini kabul etmeyen birçok aldatıcı dünyaya yayıldı. Bu bir aldatıcı ve bir deccalidir." (2 Yuhanna 7) Gnostikler, Mesih'in insan bedeniyle geldiğini inkar edenlerdi. (s. 67)

2. Kader ve Özgür İrade Hakkında Neye İnanıldılar?

A. Özgür İradeye İnananlar

İlk Hıristiyanlar özgür iradeye güçlü inananlardı. Örneğin, Justin Martyr Romalılara şu iddiayı ileri sürdü: "Peygamberlerden öğrendik ve cezanın, cezaların ve ödüllerin her insanın eyleminin değerine göre verildiğinin doğru olduğuna inanıyoruz. Aksi takdirde, eğer her şey gerçekleşirse, Kaderden dolayı hiçbir şey elimizde değildir. Çünkü eğer bir insanın iyi ya da diğerinin kötü olması önceden belirlenmişse, o zaman ne ilki övgüyü ne de diğeri kınanmayı hak eder. ve özgür seçimle iyiyi seçtikleri için eylemlerinden sorumlu değildirler.2 (s. 70) Bu duygular Clement3, Archelaus4 ve Methodis5 tarafından da tekrarlanmaktadır (s. 71).

İlk Hıristiyanlar inançlarını şunlara dayandırdılar:

- Çünkü Tanrı dünyayı o kadar sevdi ki, biricik Oğlunu [benzersiz, tek ve tek (rd)] verdi, öyle ki, ona inananlar yok olmayacak, sonsuz yaşama sahip olacaklar. (Yuhanna 3:16)
- Bazılarının yavaşlığı anladığı gibi, Rab sözünü yerine getirmekte yavaş değildir. O, size karşı sabırlıdır; kimsenin yok olmasını değil, herkesin tövbe etmesini ister. (2 Petrus 3:9)
- Ruh ve gelin "Gelin!" diyorlar. Ve işiten "Gel!" desin. Susayan gelsin; Dileyen, karşılıksız olarak verilen yaşam suyunu alsın. (Vahiy 22:17)
- Önünüze hayatı ve ölümü, bereketi ve laneti koyduğum için, bu gün gökleri ve yeri size karşı şahit tutuyorum. Şimdi yaşamı seçin ki siz ve çocuklarınız yaşasın. (Tesniye 30:19)

B. Ama Kutsal Kitap şunu söylemiyor mu?

- Yaşayabileceğiniz hayatı seçin.
- Kurtuluş insanın arzusuna ya da çabasına bağlı değildir.
- Allah hiç kimsenin yok olmasını değil, tövbe etmesini ister.
- Allah dilediğine merhamet eder. (s. 73)

İlk Kilise, Tanrı'nın adil bir yargılama yapacağına inanıyordu ama doğru yaşamak bizim sorumluluğumuzdur. Öyleyse şunu düşünün:

- O sana neyin iyi olduğunu gösterdi, ey dostum. Peki Rab sizden ne istiyor? Adil davranmak, merhameti sevmek ve Allah'ın yolunda alçakgönüllülükle yürümek. (Mika 6:8)
- Bakın, bugün önünüze yaşam ve refahı, ölüm ve yıkımı koyuyorum. Çünkü bugün size Tanrınız Rab'bi sevmenizi, O'nun yollarında yürümenizi, emirlerine, hükümlerine ve kanunlarına uymanızı emrediyorum. (Tesniye 30:15-16)
- Tanrı'nın nezaketinin sizi tövbeye [yaşam tarzı değişikliğine] yönelttiğini fark etmeden, O'nun nezaketinin, hoşgörüsünün ve sabrının zenginliğini küçümsemiyor

musunuz? Fakat inatçılığınız ve tövbe etmeyen yüreğiniz nedeniyle, Tanrı'nın adil hükmünün açıklanacağı gazap günü için kendinize karşı gazap biriktiriyorsunuz. Tanrı "herkese, yaptığı için karşılığını verecektir." İyilik yapmakta ısrarla izzet, şeref ve ölümsüzlük arayanlara sonsuz yaşam verecektir. Ama bencillik yapanlar, hakkı reddedip kötülüğün peşinden gidenler için gazap ve kızgınlık olacaktır. (Romalılar 2:4-8)

- Bir şeyi öngörmek ile ona neden olmak arasında önemli bir fark vardır. (s. 76)

3. Vaftizin İlk Hıristiyanlar İçin Anlamı

İsa'nın Nikodim'e, kişinin sudan ve ruhtan doğması gerektiği yönündeki ifadesi, ilk Hıristiyanlar tarafından evrensel olarak su vaftizine gönderme olarak anlaşılmıştı [Gr. baptizo - batırmak. (rd)]. (s. 77) Irenaeus şunu yazdı: "Bu insan sınıfı [insanların su vaftizi yoluyla yeniden doğulamayacağını veya yenilenemeyeceğini söyleyen Gnostikler], Tanrı'ya yenilenme anlamına gelen vaftizi reddetmek için Şeytan tarafından kışkırtılmıştır.1 (s. 77)

İlk Hıristiyanlar çok önemli üç konuyu su vaftiziyle ilişkilendirdiler ve bu yıkama, vaftiz edilen kişinin herhangi bir erdeminden tamamen bağımsız olduğundan, vaftizden sıklıkla "lütuf" olarak söz edildi. (s. 78)

a. Günahların bağışlanması - aşağıdakilere dayanarak:

- Peki şimdi ne bekliyorsun? Kalkın, vaftiz olun ve O'nun adını çağırarak günahlarınızı yıkayın. (Elçilerin İşleri 22:16)
- Yaptığımız doğru şeyler yüzünden değil, merhameti sayesinde bizi kurtardı. Kutsal Ruh'un yeniden doğuş ve yenilenme yıkamasıyla bizi kurtardı. (Titus 3:5)
- Petrus Hıristiyan vaftizini Nuh ve tufanla ilişkilendirirken şöyle dedi: - Su, artık sizi de kurtaran vaftizi sembolize eder - vücuttaki kirin temizlenmesini değil, Tanrı'ya karşı iyi bir vicdanın vaadini. İsa Mesih'in dirilişiyle sizi kurtarır. (1 Petrus 3:21-22)
- "Günahlarınızın bağışlanması için tövbe edin ve her biriniz İsa Mesih'in adıyla vaftiz olun. Böylece Kutsal Ruh armağanını alacaksınız. (Elçilerin İşleri 2:38)
- Yeni Doğum - İsa'nın Nikodemus'a söylediği sözlere dayanarak, ilk Hıristiyanlar da su vaftizinin kişinin yeniden doğduğu kanal olduğuna inanıyorlardı. Irenaeus vaftizle ilgili bir tartışmada bundan bahsetmişti: "Günah işleyen cüzamlılar olduğumuz için, kutsal su ve Rab'bin yakarışı aracılığıyla eski günahlarımızdan temizleniyoruz. Böylece yeni doğmuş bebekler gibi ruhsal olarak yenileniyoruz. Rab şunu bildirmiştir: 'Bir adam su ve ruh aracılığıyla yeniden doğmadıkça, cennetin krallığına girmeyecektir.'"3 (Yuhanna 3:5) (s. 79)
- Ruhsal Aydınlanma - Yeni vaftiz edilen kişinin Kutsal Ruh'u aldıktan sonra ruhsal konularda daha net bir vizyona sahip olduğuna inanıyorlardı.
- Vaftiz Boş Bir Ritüel Değildi - Vaftiz, yeni bir inanlının bedenini eski adamı olmaktan, ruhun yeni doğmuş bir adamı olmasına geçişini sağlayan doğaüstü bir inisiyasyon ayiniydi. Vaftizi iman ve tövbeden ayırmadılar. Onlar özellikle, bir kişinin vaftiz hareketlerini gerçekleştirmesi nedeniyle Tanrı'nın günahların affedilmesine gerek olmadığını öğrettiler.6 (s. 80)

- Vaftiz Edilmemiş Kişiler Otomatik Olarak Lanetlendi mi? - İlk Hıristiyanlar, Tanrı'nın, İsa'yı duyma fırsatı bulamayan paganlara karşı sevgi dolu ve adil olanı yapacağına inanıyorlardı.
- Evanjelik Geçiş Ayını - Genel olarak biz Evanjelikler, vaftizle yeniden doğuşun tarihi törenini reddettik ve kendi özel törenimizi - sunak çağrısını - geliştirdik. Peter'a "Ne yapacağız?" diye sorulduğunda öne gelin ve İsa'yı kalbinize davet edin demedi. Hayır, onlara şöyle dedi: "Tövbe edin ve her biriniz, günahların bağışlanması için İsa'nın adıyla [yetki (rd)] vaftiz edilsin. Elçilerin İşleri 2:38 "Aslında sunak çağrıları ve ilgili dualar, on sekizinci ve on dokuzuncu yüzyılların canlanma hareketleri. " (s. 82) [İncil Yolunun Mesih'e Vaftiz dersine bakın]

4. Refah: Bir Nimet Veya Bir Tuzak

Sevgili kardeşlerim, tıpkı ruhunuzun gelişmesi gibi sizin de her konuda başarılı olmanız ve sağlıklı olmanız için dua ediyorum. (3 Yuhanna 2) Yahya onlara Tanrı'dan zenginlik ve sağlık, sağlık ve zenginlik müjdesi mi vaat ediyordu? Aşağıda İncil'den diğer bazı pasajlar yer almaktadır. (s. 84)

- Çünkü para sevgisi her türlü kötülüğün köküdür. Para hırsı içinde olan bazı kimseler, dinden çıkmışlar ve kendilerine pek çok elemeler yaşatmışlardır. (1 Timoteos 6:10)
- Hayatınızı para sevgisinden uzak tutun ve sahip olduklarınızla yetinin. (İbraniler 13:5)
- Güve ve pasın yok olduğu, hırsızların girip çaldığı yeryüzünde kendinize hazineler biriktirmeyin. Ama kendinize, güve ve pasın yok etmeyeceği, hırsızların girip çalmadığı cennette hazineler biriktirin. Çünkü hazineniz neredeyse, kalbiniz de orada olacaktır. (Matta 6:19-21)
- Hiç kimse iki efendiye hizmet edemez. Ya birinden nefret edip diğerini sevecek, ya da birine bağlanıp diğerini küçümseyecek. Hem Tanrıya hem de Paraya hizmet edemezsiniz. (Matta 6:24)
- Ama yiyeceğimiz, giyeceğimiz varsa onunla yetineceğiz. Zengin olmak isteyen insanlar ayartılmaya ve tuzağa düşerler ve insanları yıkıma ve yıkıma sürükleyen birçok aptalca ve zararlı arzuya düşerler. (1 Timoteos 6:8-9)
  - a. Refahın Tehlikeleri - Hermes (MS 150'den önce) şöyle yazmıştı: "Bunlar gerçekten imana sahip olan, ama aynı zamanda bu dünyanın zenginliklerine de sahip olanlardır. Sıkıntı geldiğinde, zenginlikleri ve işleri nedeniyle Rab'bi inkar ederler.... Sonuç olarak, bu dünyada zengin olanların, zenginlikleri kesilmedikçe Rabbine faydalı olamazlar."3 (s. 85) [Fakat Allah fakirliği talep etmediği gibi, zenginliği de kınamaz. Zenginlik arzusunu veya sevgisini kınar. Efesliler 4'te Pavlus, Hıristiyanlara başkalarına vermek zorunda kalacak şekilde çalışmalarını tavsiye ediyor. (rd)] Ama bir insan Tanrı'yı nasıl dışarı çıkarabilir? Eğer zenginlik Tanrı'dan geliyorsa, bir Hıristiyan Tanrı'nın Sözüne itaat ederek ve zenginliğini fakirlerle paylaşarak onu kaybedemez. (s. 87)
  - b. Onların Mesajı ile Bugünün Mesajı Arasında Ne Büyük Bir Zıtlık Refah müjdesi şöyle der: "Rab devam etti, 'Şeytan, ellerini paramdan çek!' çünkü onun sana gelmesini engelleyen Ben değil, Şeytan'dır."10 (s.88)

- c. Hıristiyanlar Daha İyi Sağlıkta Mıydı? İlk Hıristiyanlar tarafından yazılan mektuplar, onların da insanlığın geri kalanıyla aynı bela ve felaketlerden muzdarip olduklarını kanıtlıyor. (s. 89)

5. Eski Ahit Ahlakı Hala Yeterince İyi mi?

John Calvin, bu ikisi [Eski ve Yeni Ahit'in ahlakı] arasında çok az fark olduğunu vurgulayarak öğretmişti.¹ (s. 91) Bununla birlikte, ilk Hıristiyanların anlayışı, Mesih'in ahlaki öğretilerinin, Eski Ahit'in ahlaki öğretilerini aştığı yönündeydi. Mesih'in öğretileri olarak vasiyet manevi bir anlam taşıyordu. (s. 92)

Yazar birkaç soru soruyor

- a. İsa "Yemin etmeyin" derken ne demek istedi? [Başlangıçta yemin etmek, kişinin yaptığı açıklamaları tasdik etmesi veya doğrulaması için Tanrı'ya dua etmek anlamına geliyordu. Bugün sanki "Söyleyecekleriniz tamamen doğru mu? "Allah şahidim olsun" ifadesi, yeminin asıl anlamını aktarıyor gibi görünüyor.]
- b. Savaş Ahlakı Açından Yanlıştır mı? [Tanrı, iradesinin gerçekleşebileceği durumları yaratmak için ulusları kullandı ve muhtemelen hâlâ da kullanıyor.]
- c. Bir Hıristiyan İdam Cezasına Nasıl Bakmalıdır?
[Allah, hükümete kaostan düzen getirmesini emretti.]

Pagan Hıristiyanlığı mı? Kilise Uygulamalarımızın Köklerini Keşfetmek,

Frank Viola ve George Barna, ilk üç yüzyıl boyunca, bunların birinci yüzyıl Hıristiyanlarının öğretileri ve uygulamaları hakkında bilgi sağlayıp sağlayamayacaklarını görmek için bazı yazılar üzerinde çalıştılar. Pagan Hıristiyanlığı adlı kitaplarında mı? Kilise Uygulamalarımızın Köklerini Keşfetmek, 1998, Tyndale House Publishing, Inc., günümüz uygulamalarının Kutsal Kitap öğretileri ve birinci yüzyıl uygulamalarıyla çeliştiği yönündeki suçlamaları öne sürüyorlar.

"Mesih'in bedeninin, hem Tanrı'nın Sözü hem de kilisenin tarihi ile temasa geçmesinin, ne yapabileceğimiz ve yapmamız gerektiği, ne yapamayacağımız ve yapmamamız gerektiği konusunda daha iyi bir anlayışa ulaşmasının zamanı geldi." (Giriş s. xxvii) [Genellikle gerçeklerden ziyade hatalı uygulamaları ve öğretileri yansıttığı için tarihe güvenirken dikkatli olunmalıdır. (rd)]

[Pagan Hıristiyanlığı mı?](#) günümüz kiliselerinin çok sayıda faaliyet ve uygulamasının İncil'deki uygulama ve öğretilerle çeliştiğini iddia ediyor. Ayrıca, prova metni yöntemini kullanarak kutsal yazıların bir öğretiyi ve/veya uygulamayı desteklemek için bağlam dışına çıkarıldığını iddia ediyorlar.

İtiraz edilen alanlar şunlardır:

- Kilise Binaları
- [İbadet Düzeni](#)
- [Tapmak](#)
- [papaz](#)
- [Pazar Sabahı Kostümleri](#)
- [Müzik Bakanları](#)
- [Tithing ve Din Adamları Maaşları](#)
- [Vaftiz](#)
- [Efendinin akşam yemeği](#)
- [Hıristiyan Eğitimi](#)
- [Yeni Ahit'i Anlamaya Yaklaşım](#)

[Not: Bu suçlamalar körü körüne kabul edilemez veya reddedilemez, mevcut kilise uygulamalarımız da olamaz. Bu nedenle, yazarın suçlamalarını desteklemek için kullandığı kutsal metinler bağlam içinde tutulmalı, kime yazıldığı, sorunların ele alındığı ve diğer Hıristiyanlarla tartışıldığı da dahil olmak üzere analiz edilmelidir. Zihnini açık tut. Yorumumuzda kişisel geleneklerin farkında olun. Tüm analizler tamamlanana kadar, varsa önerilen değişiklikleri tutun. Daha sonra toplam paket olarak inceleyin.]

Kilise Binaları

"Eski Yahudilik üç unsura odaklanmıştı: Tapınak, rahiplik ve kurban. Mesih geldiğinde, bunları Kendisinde gerçekleştirerek üçünü de sonlandırdı. O, yaşayan taşlardan yapılmış yeni ve yaşayan bir evi bünyesinde barındıran tapınaktır - "olmadan" O, yeni bir rahiplik kuran rahiptir. O, mükemmel ve tamamlanmış kurbandır.1 Sonuç olarak, Tapınak, profesyonel rahiplik ve Yahudiliğin kurbanlarının tümü, İsa Mesih'in gelişyle birlikte ortadan kalktı.2. Mesih her şeyin gerçekleşmesi ve gerçekliği.3 Hıristiyanlığın ortaya çıkan ilk tapınak temelli olmayan din olduğu haklı olarak söylenebilir. Arthur Wallis, The Radical Christian'ın 83. sayfasında şöyle yazmıştı: Eski Ahit'te, Tanrı'nın kendi halkı için bir sığınağı vardı, Yeni Ahit'te ise Tanrı, kendi halkını bir sığınak olarak görüyordu." (s. 10-11)

Kudüs'ün yıkılmasından sonra Yahudi Hıristiyanlar azaldı ve pagan kökene sahip Yahudi olmayan Hıristiyanlar daha belirgin hale geldi.

İskender'li Klement [Yunan felsefi geleneklerini Hıristiyan doktrini ile birleştirdi (Wikipedia/wiki/clement_of_alexander ve wiki/platoism), "kiliseye git" ifadesini kullanan ilk kişiydi.9 Ancak Konstantin'e kadar Hıristiyanlar ibadet için özel binalar inşa etmediler. 4. yüzyılda.12 (s.12)

Hıristiyanlık doğduğunda, gezegende kutsal nesnelere, kutsal kişilere ve kutsal mekanları olmayan tek dindi.18 Roma İmparatorluğu'nu fetheden Hıristiyanlık, özünde ev merkezli bir

hareketti.²² Dolayısıyla ibadet mekânsal değildir. yaşamın bütünlüğünden ne yerleşmiş ne de çıkarılmış. Kutsal Kitap'a göre Hıristiyanların 'kutsal yeri', yükselmiş Rableri kadar her yerde mevcuttur. İbadet belli bir yerde, belli bir zamanda yapılan bir şey değildir. (Yuhanna 4'e bakın) Bu bir yaşam tarzıdır. İbadet, Tanrı'nın halkının içinde ruhen ve gerçekte gerçekleşir, çünkü Tanrı bugün burada yaşamaktadır. [dipnot 17 Bkz. JG Davis, Kilise Binalarının Seküler Kullanımı, 3-4] (s. 14)

İkinci ve üçüncü yüzyıllarda bir değişim meydana geldi. Hıristiyanlar ölümlere saygı gösterme yönündeki pagan görüşünü benimsemeye başladılar.³⁰ Daha sonra onların mezar yerleri "kutsal alan" olarak görüldü ve bu da ölümlerini onurlandırmak için küçük anıtlar ve türbelerin inşa edilmesine yol açtı. (s. 15-16)

Konstantin onlara zulümden özgürlük tanımadan önce Hıristiyanlar küçümsenen küçük bir azınlıktı. Ancak Roma İmparatorluğu paganlar ve Hıristiyanlar arasında bölünmüştü ve Konstantin'in onu birleştirmesi gerekiyordu. [Bunu birleştirmek amacıyla bir devlet kilisesi kurdu ve pagan uygulamalarını Hıristiyan isimleriyle yeniden adlandırarak Hıristiyan ve pagan doktrinlerini birleştirmeye başladı. (rd)] Ayrıca kilise binalarının inşaatına da başladı. Yani Yahudiler ve putperestler gibi Hıristiyanların da kutsal binaları olsaydı, onların imanları meşru sayılırdı." (s. 18) [Bu duygu günümüzde de mevcuttur. Dolayısıyla binalara odaklanarak dikkati İsa'dan uzaklaştırabiliriz.]

Konstantin'in kilise binaları geniş ve muhteşemdi, bazilika (pagan tapınakları örnek alınarak tasarlanmış ortak hükümet binaları) örnek alınarak modellenmişti.⁸⁰ Pasif ve uysal kalabalıkların bir performansı izlemek üzere oturmaları için harikalardı. Konstantin'in bazilika modelini seçmesinin nedenlerinden biri de buydu.⁸⁵ Bazilika aynı zamanda konuşmacının cemaatle buluşması sırasında üzerine güneş düşmesine de izin veriyordu.⁸⁶ (s. 22)

Hıristiyan bazilikasında sunak ve piskopos koltuğu, katedral veya taht bulunan yükseltilmiş bir platform vardı.⁹⁴ Bu sandalye, Roma bazilikasının yargı koltuğunun yerini aldı.⁹⁵ Bu nedenle güç ve otorite sandalyeye dayanıyordu. Piskopos bu koltuktan vaazını verdi.⁹⁷ (s. 23) Sandalye veya kürsü, din adamlarını önemli bir konuma yükseltti ve böylece onu Tanrı'nın halkının diğer insanlarından yukarı ve yukarıya yerleştirdi. Daha sonra sıralar, toplu ibadeti seyircili bir spor haline getirerek uyuşukluk ve pasifliğin habercisi veya sembolü haline gelerek yüz yüze dostluğu engelledi.¹⁷⁵ (s. 34)

Kilise binasının ortaya çıkışı Hıristiyan ibadetinde önemli değişikliklere yol açtı:

- İmparatorluk sarayının ritüelleri ayinlere dahil edildi.
- Mumlar, imparatorun girişinden önce mum taşıma uygulamasının ardından ortaya çıktı.
- Din adamları odaya girdiğinde tütsü yakılıyor.
- Romalı hükümet yetkililerinininkilere göre tasarlanmış özel elbiseler.
- Korolar tarafından ayinlerin başlangıcı için alay müziği.

- f. Profesyonel din adamları, tüm ibadet edenlerin açık katılımı ve mahremiyetinin yerine "ibadet hizmetini" yerine getiriyorlardı.

Bir Katolik akademisyenin yazdığı gibi, Konstantin'in gelişiyle birlikte "antik Roma kültürünün çeşitli gelenekleri Hıristiyan ayinlerine aktı... imparatora bir tanrı olarak tapınmayla ilgili eski törenler bile kilisenin ibadetinde yolunu buldu, ancak sekülerleştirilmiş biçimleriyle. .109 (s. 24-25) Yükseltilmiş veya yükseltilmiş zeminli kilise binalarının ortaya çıkmasıyla birlikte, bir işlev diğerine göre daha fazla önem kazanmaktadır. ve günlük hayattan uzaklaştırılmış (s. 38) [İncil, montaj tesisi konusunda sessiz kalıyor: düzeni, büyüklüğü veya mülkiyeti.]

İbadet Düzeni

İlk kilisenin toplantısına kendiliğindenlik, özgürlük, her üyenin işleyişi, canlılık ve açık katılım damgasını vurdu. (s. 50)

Dikkate almak:

- 1 Korintliler 12:14 Şimdi beden bir parçadan değil, birçok parçadan oluşuyor.
- 1 Korintliler 12:18 Tanrı, bedendeki parçaların her birini, tam da kendi istediği gibi düzenledi.
- 1 Korintliler 12:27 Artık siz Mesih'in bedenisiniz ve her biriniz onun bir parçasısınız.
- 1 Korintliler 12:31 Ama daha büyük armağanları şevkle arzulayın.
- 1 Korintliler 13:13-14:1 Ve şimdi geriye bu üçü kaldı: iman, umut ve sevgi. Ama bunların en büyüğü sevgidir. Sevgi yolunu takip edin ve ruhsal armağanları, özellikle de peygamberlik armağanını şevkle arzulayın.

1 Korintliler 14:12 Kiliseyi [toplanmış Hıristiyanları (rd)] güçlendiren armağanlarda üstün olmaya çalışın.

Toplanan kilisenin faaliyetlerini anlatan Pavlus şöyle diyor: "Bir araya geldiğinizde herkesin bir ilahisi, bir talimat sözü, bir vahiy, bir dili [konuşan ya da dinleyen için yabancı bir dil olduğundan tercüme ihtiyacı vardır.] ya da bir yorumu vardır. Bütün bunlar kilisenin güçlendirilmesi için yapılmalıdır. Eğer bir kimse bir dilde konuşuyorsa, teker teker iki veya en fazla üç kişi konuşmalı, tercüman yoksa konuşmacı tercüme etmelidir. Kilisede susmalı, iki veya üç peygamber konuşmalı, diğerleri söylenenleri dikkatle tartmalı ve eğer oturan birine bir vahiy gelirse, ilk konuşmacı sizin için durmalıdır. Herkesin eğitilebilmesi ve teşvik edilebilmesi için herkes sırayla peygamberlik edebilir mi? Peygamberlerin ruhları peygamberlerin kontrolüne tabidir. Çünkü Tanrı kargaşanın değil barışın Tanrısıdır (1 Korintliler 14:26-33).

Peki vurguladığı noktalar nelerdir?

- Toplanmış Korint Hıristiyanları bir araya geldiğinizde
- Hıristiyan erkek ve kadınların tam katılımı var
  - bir ilahi >

- o bir talimat >> dayalı farklı aktiviteler
- o bir vahiy >> bireysel işlevler, hediyeler.
- o bir dil veya bir yorum >

Günümüzün kilise uygulaması toplantıyı iki bölüme ayırmıştır:

- a. Kadınların konuşmasına izin verilen İncil çalışması
- b. Konuşmalarına izin verilmeyen İbadet Hizmeti
  - Bütün bunların toplananların güçlenmesi için yapılması gerekiyor.
  - Bazılarının alışkanlığı olduğu gibi, bir araya gelmekten vazgeçmeyelim, birbirimizi teşvik edelim - ve o Günün yaklaştığını gördükçe, daha da fazlasını yapalım. (İbraniler 10:25)

Her protestan kilise ayinini farklı kılan yüzeysel değişiklikleri bir kenara bırakın, esas olarak aynı ayinleri [öngörülen bir düzen (rd)] bulacaksınız, ancak aynı sırada olması gerekmiyor: (s. 48-50)

- Binaya girerken selamlaşma
- Dua ve/veya kutsal kitap okuma
- Şarkı hizmeti
- Duyurular
- Teklif
- Vaaz
- Kutsama

Peki Protestan ibadet düzeni nereden doğdu?

1. Kökleri ortaçağ Katolik Ayini'ne9 dayanmaktadır.

- a. Pagan rahibin kıyafetleri
- b. Arınma ayinlerinde tütsü ve kutsal su kullanımı
- c. İbadetlerde mumların yakılması
- d. Roma bazilikasının mimarisi
- e. "Kanon hukukunun" temeli olarak Roma Hukuku
- f. Baş piskopos için Pontifex Maximus unvanı
- g. Ayin için Pagan ritüelleri¹⁷ (s. 53)

2. Luther, Roma Katolik liderliğinin gönye ve asalarına ve onun Efkariya öğretisine karşı sövüp sayıyordu. Bu nedenle toplantının merkezini Efkariya yerine vaaz olarak belirledi.²⁶ "Bir Hıristiyan cemaati, ne kadar kısa olursa olsun, Tanrı'nın Sözü'nü ve duayı vaaz etmeden asla bir araya gelmemelidir" ... "Tanrı'nın Sözü'nün vaaz edilmesi ve öğretilmesi, ilahi hizmetin en önemli parçasıdır."²⁹ (s. 53)

Luther'in Katolik Ayini'nde [Eucharistic veya Rabbin Sofrası (rd)] yaptığı başlıca değişiklikler şunlardı:

- a. Halkın dilinde yapıldı
- b. Vaazın orta kısmını verdi
- c. Cemaatte şarkı söylemeye yeniden başlandı
- d. Ayının İsa'nın kurbanı olduğu fikri kaldırıldı
- e. Sadece papazın değil, cemaatin de ekme ve fincandan pay almasına izin verildi. (s. 55)

3. Calvin, Yeni Ahit'te açıkça belirtilmediği için borulu org ve koroları ortadan kaldırdı.64 (s.58)

4. Püriten Kalvinistler din adamlarının kıyafetlerini, ikonalarını ve süslerini terk ederler.86 Vaaz, Amerikalı püritenlerde doruğa ulaştı. Ayrıca Pazar sabahı vaazını kaçırana üyelere stok koyarak ceza verdiler ve para cezasına çarptırdılar.88, 89 (s. 63)

5. Metodistler Pazar akşamı ibadetini yaygınlaştırdılar.98 (s. 64)

6. Frontier-Revivalistler vaaz vermenin amacını evangelist vaazlara dönüştürdüler.101 (s.65)

7. Metodistler ve Sınır Dirilişçileri "sunak çağrısı" nı doğurdular. 112 (s. 66) Charles Finny tarafından "kaygılı kürsü" olarak anılmıştır.113 Finley'in en kalıcı unsuru pragmatizmdir; eğer bir şey işe yararsa, etik kaygılardan bağımsız olarak benimsenmelidir.112 (s. 67) Veya, " Amaçlar araçları meşrulaştırır." (s.68) Amerikan Sınır-Yeniden Dirilişçiliği, kiliseyi bir vaaz istasyonuna dönüştürdü ve toplantıların eğitim deneyimini evanjelist bir misyona indirgedi.125 Kilisenin baskın cazibesi olarak kürsü kişilikleri yarattı. Sonuç olarak, prenslikler ve yetkiler kaybolmadan önce her üyenin İsa Mesih'i kurumsal olarak ortaya koyma işlevinin karşılıklı olarak geliştirilmesi.127 (s. 69)

8. DL Moody 1800'lerin sonunda "günahkarın duası" nı136 tanıttı ve Billy Graham, Moody'nin tekniğini elli yıl kadar sonra güncelledi.137 (s. 70)

9. 1906'dan başlayarak Pentekostal hareket, elleri kaldırmayı, sıralarda dans etmeyi, el çırpmayı, farklı dillerde konuşmayı (bilinen bir dil değil ama anlamsız (rd)) ve tef kullanımını tanıttı. (s. 72)

Buna göre protestanların ibadet düzeni şöyledir: (s. 73-77)

- a. Bir din adamı tarafından yönetilir ve yönetilir.
- b. Vaaz, son derece öngörülebilir, baştan savma, mekanik ve kendiliğindenlikten uzak bir ibadet hizmetinin merkezi haline getirildi.
- c. Üyelerin katılımıyla karşılıklı eğitim bastırıldı ve bu nedenle sessizliğe büründü.
- d. Sınırlı işlevleriyle pasif ayın, haftada bir saat ayırmanın muzaffer Hıristiyan yaşamının anahtarı olduğunu ima eder.

Vaaz

Vaazın kaldırılmasıyla, vaazın protestan ayininin temeli olması nedeniyle Pazar sabahı ayinine katılım da azalmaya mahkumdur. (s. 85) Aslında bu, Tanrı'nın kiliseyi toplanacak şekilde tasarlama amacını gölgede bırakır ve gerçek ruhsal gelişimle çok az ilgisi vardır. (s. 86-87)

- a. Bu düzenli bir olaydır - haftada bir kez.
- b. Aynı kişi, yani profesyonel konuşmacı tarafından teslim edilir.
- c. Pasif bir izleyici kitlesine sunulur - bir monolog veya ders.
- d. Bu, gelişmiş bir konuşma biçimidir; 3 ila 5 puan civarında özel bir yapı.

Buna karşılık havarilerin vaazları şöyledi: (s. 88)

- a. Sporadik.
- b. Belirli sorunları çözmek için özel günlerde teslim edilir.
- c. Retorik yapısı olmayan doğaçlama.
- d. Dinleyicilerin soru sorması ve araya girmesiyle diyalog halinde.

Hıristiyanların düzenli vaaz verme kaynağına ilişkin en eski kayıt ikinci yüzyılda bulunmuştur.¹⁴ İskender'li Clement, vaazların Hıristiyanları değiştirmede çok az şey yaptığı gerçeğinden yakınıyordu.¹⁵ (s. 89)

Vaazın kaynağı MÖ 5. yüzyılda sofist adı verilen gezgin öğretmenlere kadar uzanıyor. Onlar duygusal çağrılar kullanan uzman tartışmacılardı. Argümanlarını "satmak" için fiziksel görünüm ve zekice bir dil.¹⁸ Bu, "üslup uğruna üslup geliştiren", ince sözlerin ustası haline gelen bir erkek sınıfı doğurdu. Özden ziyade biçimi taklit etme konusunda uzmandılar.²⁰ Sofistler, özel kıyafetleriyle tanınıyor, aynı dinleyicilere düzenli vaazlar verdikleri sabit bir ikametgahları vardı ve oldukça fazla para kazanıyorlardı. (s.89)

Yaklaşık bir yüzyıl sonra Aristoteles retoriğe üç noktalı konuşmayı kazandırdı.²² Hatipler, güçlü konuşma becerileriyle kalabalığı çılgına çevirebiliyorlardı.²⁷

Yunan vaaz tarzı üçüncü yüzyıl civarında Hıristiyan kilisesinde yerini buldu... açık toplantılar ortadan kalkmaya başladı ve kilise toplantıları giderek daha ayinsel hale geldi [dini bir hizmet veya halka açık ibadet için öngörülen ayinler] bir "ayin"e dönüştü.³⁰ Böylece paganların, ücret karşılığında konuşma yapan eğitimli profesyonel konuşmacı fikri doğrudan Hıristiyanların kan dolaşımına yayıldı. (s. 91) Bu yeni üslup, gösterişli retoriği, sofistike dil bilgisini, gösterişli belagati ve monoloğu vurguladı. (s. 92)

Bu tür öğretme veya vaaz vermenin kilise üzerinde olumsuz bir etkisi oldu:

- a. Bu, vaizi virtüöz icracı yapar.
- b. Pasifliği teşvik ederek ortak bakanlığı ve üyelerin açık katılımlı toplantılarını boğuyor.
- c. Öyle adlandırılmasa bile din adamlarını koruyor.
- d. Azizlerin becerilerini ortadan kaldırır.
- e. Pratik olmayan dersler üretir.

Papaz

Öleceğini bildiğimiz için günümüzün papazını/liderini ve Protestanlığı ortadan kaldırın. O, çağdaş kilisenin hakim odak noktası, dayanak noktası ve merkezi parçası olan Protestan Hıristiyanlığın vücut bulmuş halidir. İşin derin ironisi, Yeni Ahit'in tamamında bunu destekleyen tek bir ayetin bulunmamasıdır. Ancak papaz İncillidir. (s.106-7) Dikkat edin:

Efesliler 4:11 "O, bazılarını elçi, bazılarını peygamber, bazılarını müjdecisi, bazılarını da önder ve öğretmen olarak verdi", papazın kullanıldığı tek ayettir. [Papaz anlamına gelen bu Yunanca kelime, poiména, 1 Petrus 2:25'te Efesliler'de sözü edilen lider tipiyle aynı bağlamda çoban olarak çevrilmiştir.]

- a. Kelime çoğuldur.
- b. Çoban(lar) işlevini anlatan bir metafor anlamına gelir.⁴
Birinci yüzyıldaki çobanlar (papazlar), kilisenin yerel yaşlıları (rahipler) ve gözetmenleriydi (koruyucular, nöbetçiler). İşlevleri, çoğu protestan kilisesindeki çağdaş pastoral rolle⁹ gelişmektedir. (s. 108)

Çağdaş papazın tohumları Yeni Ahit döneminde bile tespit edilebilir. Kilisede "üstün olmayı seven" Diotrefis (3 Yuhanna 9-10).¹² (s. 109)

Üçüncü yüzyıla kadar kilisenin resmi bir liderliği yoktu. Liderlerinin olduğu tartışılmaz. Ancak liderlik, doldurulacak dini "büroların" ya da sosyolojik boşlukların olmaması anlamında gayri resmiydi.¹³

Rahipleri, tapınakları ve kurbanları olmayan dini gruplardı.¹⁴ (s. 109-110) [Liderlik bir konum değil, bir işlevdi/olmaktadır. (TheBibleWay'in Tanrı'nın Çobanlarının İşlevleri dersine bakın)]

Antakyalı Ignatius (35-107), tek bir lidere doğru geçişte etkili oldu. Her kilisedeki ihtiyarlardan birini diğerlerinden üstün kıldı. Yükseltilmiş ihtiyar daha sonra piskopos [gözetmen anlamına gelen bir kelime] olarak adlandırıldı.²⁰ (s. 110-111) Ignatius bunun yanlış doktrini düzeltmek ve kilise birliğini kurmak için gerekli olduğunu düşündü.²⁷ (s. 112)

Piskopos sonunda kilisenin zenginliğinin ana yöneticisi ve dağıtıcısı haline geldi.¹³ Aslında o, kilisenin tek papazı, yani ortak ibadetteki profesyonel (onların sözcüsü) oldu.³⁶ (s.112)

Yaklaşık 100 yılında ölen Romalı Clement, liderler ile lider olmayanlar arasında bir ayrım yaptığına inanılır; laikler³⁸ din adamlarını ilk kullanan Tertullianus (c. 160 - c. 225) olmuştur.⁴⁰ (s. 113-114)

İznik Konseyi'nden (325) sonra piskoposlar Rab'bin Sofrası'nın sorumluluğunu papazlara, piskopos yardımcılara devrettiler.⁵³ (s. 114)

Kartacalı Kıbrıslı [üçüncü yüzyıl], kökleri Petrus'a kadar uzanan kesintisiz bir piskoposlar silsilesini savundu.60 (s. 115)

Dördüncü yüzyıla gelindiğinde kilise Roma İmparatorluğu örneğini takip etti. İmparator Konstantin, kiliseyi Roma'nın bölgesel bölgelerine uygun olarak piskoposluklar [piskoposluklar "bir valinin yetki alanı" www.etymonline.com) halinde organize etti. Daha sonra Papa Gregory, Roma hukukuna göre tüm kilisenin hizmetini şekillendirdi.81 (s. 119)

Konstantin, Roma piskoposuna Romalı valilere verdiği kadar daha fazla yetki verdi. Kilise memurlarının prestijine, ayrıcalıklı bir sınıfa, zengin seçkinlerin gücüne ve bir meslekten çok bir kariyere sahiptiler.99 Net sonuç endişe vericiydi: (s. 120-121)

Din adamları eğitilmiş liderler, ortodoksluğun koruyucuları, yani halkın yöneticileri ve öğretmenleri haline geldikçe din adamları/halk arasındaki uçurum daha da büyüdü. Onlar, daha alt düzeydeki ölümlülerin erişemeyeceği yeteneklere ve lütuflara sahiptiler. Dindar olmayanlar ikinci sınıf, eğitimsiz Hıristiyanlardı.103 (s. 122) Bu, yerini manevi açıdan elit bir grup "kutsal adam"ın tören törenine bıraktı.108 Dördüncü yüzyıla gelindiğinde tören törenleri sembolik güysiler ve ciddi ritüellerle süslendi. 120 Bu süreçte Roma sivil dünyasındaki aynı sözcükler kullanıldı.121 (s. 123-125)

- Kutsal Yazılara aykırı olan din adamları/halk ayrımı, Mesih'in bedenine anlatılmamış zararlar vermiştir. (s.136-137) Hıristiyanları birinci ve ikinci sınıf Hıristiyanlar olarak ikiye ayırdı. Bireysel işleyişi boğdu ve her üyenin kilise toplantılarında hizmet etme hakkına ve ayrıcalığına sahip olduğu öğretisini etkisiz hale getirdi. Papaz/vaiz konumu, Mesih'in kilisesindeki işlevsel reisliğiyle rekabet eder.188
- Günümüzün papazı, ilk olarak Ignatius ve Cyprian tarafından ortaya atılan tek piskopos kuralından doğmuş, yerel papazlığa, Orta Çağ'da ise Katolik rahibe dönüşmüştür. Reformasyon sırasında rahipten "vaiz"e, "rahip"e ve son olarak da "papaz"a dönüştü. (s. 141)

" Reformasyon döneminde Katolik rahiplerin yedi görevi vardı.208 Protestan papaz tüm bu sorumlulukları üstlenir ve bazen sivil etkinlikleri kutsar. Bu görevler şunlardır: (s.141)

1. Vaaz vermek
2. Ayinler
3. Sürü için dualar
4. Disiplinli, dindar bir yaşam
5. Kilise ayinleri
6. Yoksulları desteklemek
7. Hastaları ziyaret etmek

Pazar Sabahı Kostümü

Her Pazar sabahı, dünya çapında milyonlarca Protestan, Pazar Sabahı Kilisesi'ne gitmek için en iyi kıyafetlerini giyerdi.¹ Başlangıçta herhangi bir durum için giyinmek yalnızca en zengin soylular için bir seçenektir. Bu durum, kitlesel tekstil üretiminin icadı ve kent toplumunun gelişmesiyle değişti.⁶ Kaliteli giysiler sıradan insanlar için daha uygun fiyatlı hale geldi. Orta sınıf doğdu ve kıskanılan aristokrasiyi taklit etmeye başladılar.⁷ (s. 148) Papazları onların önemini özel kıyafetleriyle belli ediyorlardı.

Ancak giyinme şunu temsil eder: (s. 148-150)

- Laik ve kutsal arasındaki ayrım.
- Kıyafetimiz nedeniyle iyi olduğumuz yanılsaması, dolayısıyla muhtemelen tanrısal yaşamlardan daha azını örtbas ediyoruz.
- Sosyal ve/veya ırksal sınıflardaki farklılıklar.
- Resmi olmayan kıyafetler giyerek [en iyisini (rd) giymeyerek] kişinin "saygısız" olduğuna dair yanlış bir yanılgı.

[Not: Yakup 2:1-2, kendini başkalarından üstün hissetme, taraf tutma ve yoksulları ve "daha az şanslı" olanları küçümseme tutumu hakkında uyarıda bulunur.]

Din adamlarının sıradan insanlardan daha iyi giysiler giymesi gerektiğini savunan kişi İskender'li Clement'ti.²⁶ (s. 150) Resmi Roma kıyafeti, Konstantin'in Konstantinopolis'e taşınmasının ardından yavaş yavaş rahipler ve diyakozlar tarafından benimsendi. 29 Jerome (yaklaşık 342-420), din adamlarının mabedlere asla gündelik kıyafetlerle girmemesi gerektiğini belirtmiştir.³⁴ (s. 151) Orta Çağ'a gelindiğinde onların kıyafetleri mistik ve sembolik anlamlar kazanmıştır.³⁷ (s. 152)

Reformcular, aynı zamanda filozofun pelerini olarak da bilinen bilim adamının siyah elbisesini benimsediler.⁴³ Yeni din adamı kıyafeti o kadar yaygındı ki, seküler bilim adamının siyah elbisesi Protestan papazın giysisi haline geldi.⁴⁴ (s. 152)

Tüm bu özel kıyafetler iki sınıfı açıkça birbirinden ayırıyor: Profesyoneller ve profesyonel olmayanlar, hatta belki de profesyonel olmayanlara karşı ayrımcılık yapıyor. (s. 154)

Müzik Bakanları

Konstantin'in hükümdarlığı sırasında, Efkariya'nın kutlanmasına yardımcı olmak için korolar geliştirildi ve eğitildi. Bu uygulama, imparatorluk törenlerine profesyonel müzikle başlayan Roma geleneğinden alınmıştır.² Ancak kökü pagan Yunan tapınaklarında ve Yunan tiyatrosunda bulunur.³ (s. 158-159)

Hıristiyan kilisesinde koronun ortaya çıkmasıyla birlikte şarkı söylemek artık Tanrı'nın tüm halkı tarafından değil, eğitimli şarkıcılardan oluşan din adamları tarafından yapılıyordu.⁵ Bu değişim kısmen sapkın doktrinlerin ilahi söyleme yoluyla yayılmasından kaynaklanıyordu. Din adamları,

ilahi söylemenin kendi kontrolleri altında olması durumunda sapkının dizginlenebileceğini düşünüyordular.6 Bu aynı zamanda din adamlarının gücünü de artırıyor. (s. 159) [Bugün söylenen şarkılar Kutsal Kitap dışı öğretileri mi destekliyor?

Luther, hizmetin bazı kısımlarında cemaatte şarkı söylenmesini teşvik etti.28 (s. 162)

Pek çok çağdaş kilisede, karizmatik olsun ya da olmasın, koronun yerini övgü ekibi almıştır.50 (s. 164)

Pavlus'un Yeni Ahit'teki bir kilise toplantısına ilişkin açıklamasını dinleyin: (s. 166)

- a. Her birinizin bir şarkısı var. (1 Korintliler 14:26)
- b. Birbirinizle mezmurlar, ilahiler ve manevi şarkılarla konuşun. (Efesliler 5:19)

"Her biriniz" sözlerini düşünün. Şarkı liderleri, korolar ve ibadet ekipleri, Mesih'in liderliğini sınırlayarak, özellikle de O'nun kardeşlerinin Babasına övgü şarkıları söylemelerini sağlayarak bunu imkansız hale getiriyor. (s. 166-167)

İbadet şarkıları yalnızca yetenekli kişiler tarafından duyurulabildiğinde, başlatılabildiğinde ve yönetilebildiğinde, bu hizmet unsuru toplu ibadetten çok eğlenceye dönüşüyor.17 Ve yalnızca "kesimi yapanların" şarkıların öncülüğü hizmetine katılmasına izin veriliyor. (s. 167) [Katılanlardan Allah'ın razı olduğu şeyden ziyade, katılanların razı olduğu şeydir.]

Tithing ve Din Adamları Maaşları

Tithing İncil'de görünür. Yani evet, ondalık verme İncil'e uygundur. Ama Hıristiyan değil. Ondalık eski İsrail'e aittir. Bu aslında onların gelir vergisiydi. Ne Yeni Ahit'te ne de birinci yüzyılda Hıristiyanların ondalık verdiğini asla göremezsiniz. (s. 172) İsa'nın ölümüyle birlikte, Yahudilere ait olan tüm tören kuralları, bir daha asla bizi kınamak için kullanılmamak üzere, İsa'nın çarmihına çivilenip gömüldü. [O, Kanunu veya Peygamberleri ortadan kaldırmak için değil, onları yerine getirmek için geldi Matta 5:17] Birinci yüzyıldaki Hıristiyanları, görev bilinciyle bir emir dışında değil, yeteneklerine göre neşeyle veren kâhyalar olarak görüyoruz.7 İlk kilisede bağış yapmak, gönüllü olarak.8 Bundan yararlananlar ise yoksullar, hastalar, yetimler, dullar, mahkumlar, yabancılar ve kilise çiftçileriydi. 9 (s. 173) [Eğer bir Hıristiyan emredildiği için ondalık vermek zorundaysa, o zaman bu hediye gönüllü olarak değil, yeteneğine göre ya da yüreğinden geldiği için değil, görev gereğidir. Böylece kişi ondalığını vererek ödülünü, kurtuluşunu kazanır.]

Üçüncü yüzyılda Kartacalı Kıbrıslı, din adamlarının finansal olarak desteklenmesi uygulamasından bahseden ilk Hıristiyan yazardı. O, Levililerin aşar vergisiyle desteklendiği gibi Hıristiyan din adamlarının da desteklenmesi gerektiğini ısrarla vurguladı.16 (s.176) Onuncu yüzyılın sonuna gelindiğinde aşar vergisi, devlet kilisesini finanse etmek için yasal bir gereklilik haline geldi - kilise tarafından talep edildi. din adamları ve laik otoriteler tarafından zorlanmaktadır!28 (s. 177) Din adamlarının maaşlarına gelince, bakanlar ilk üç yüzyıl boyunca

maaş almıyordu. Ancak Konstantin ortaya çıktığında, din adamlarına kilise fonlarından sabit bir maaş ödeme uygulamasını başlattı ve belediye ve imparatorluk hazineleri.³⁰ Böylece din adamlarının maaşı doğdu (s. 178).

Papazlara maaş vermek onları diğer insanlardan üstün kılar. Mesih'in yaşayan bedenini bir işe dönüştüren bir ruhban sınıfı yaratır. "Papaz" ve personeli hizmet karşılığında maaş aldığından, onlar ücretli profesyonellerdir ve kilisenin geri kalanı pasif bir bağımlılık durumuna düşmektedir. Eğer tüm Hıristiyanlar, Rab'bin evinde görev yapan bir rahip olma yönünde içlerinde yatan çağrıyla temasa geçseydi, papazımıza neden para ödeyelim ki? Ayrıca bir papaza maaş vermek onu erkekleri memnun etmeye teşvik eder. (s. 180-181)

Vaftiz

Evanjelik Hıristiyanların çoğu, bebek vaftizinin aksine inananların vaftizine inanır ve uygular. Benzer şekilde Protestanların çoğu, yağmurlama yerine daldırma veya dökme yoluyla vaftiz uygulamasına inanır.² [Vaftiz, Yunanca baptizo kelimesinden gelir; vaftiz, daldırma, daldırma veya daldırma olarak çevrilir; serpme anlamına gelen Yunanca kelime rantizo'dur ve Yunanca'da serpme anlamına gelen kelime rantizo'dur. dökme için kullanılan kelime cheo'dur (rd). Birinci yüzyılda su vaftizi, birinin Rab'be gelme şekliydi.⁶ Bu nedenle günah çıkarma ve vaftiz, kurtarıcı inancın uygulanmasıyla hayati bir şekilde bağlantılıdır. yazarlar sıklıkla vaftizi iman kelimesi yerine kullanırlar ve bunu "kurtuluş" ile ilişkilendirirler.⁷ Bunun nedeni, vaftizin, ilk Hıristiyanların Mesih'e olan inancının ilk itirafı olmasıdır (s. 188-189) [David Bercot, "vaftizin sıklıkla yapıldığını" belirtir. "lütuf" olarak anılır.]

Günümüzde [bazı kiliselerde belki de çoğu kilisede] "günahkarın duası" sıklıkla su vaftizinin yerini almıştır. İnkâr edenlere, "Benden sonra bu duayı okuyun, İsa'yı kişisel kurtarıcınız olarak kabul edin, kurtulursunuz" diyor. Ancak Yeni Ahit'in hiçbir yerinde, bir günahkarın duasıyla Rab'be yönlendirilen bir kişiyi görmüyoruz. Ve İncil'de "kişisel" bir Kurtarıcı hakkında en ufak bir fısıltı bile yoktur. Başka bir deyişle su vaftizi birinci yüzyılda günahkarın duasıydı! Vaftiz, müjdenin kabulüne eşlik etti ve bu hemen gerçekleşti. (s. 189) [1 Petrus 3:21'de Petrus, biri Tanrı'yı günahlarından bağışlaması için çağırırken, vaftizin artık İsa Mesih'in dirilişiyle sizi kurtardığını belirtmektedir.]

Vaftiz, geçmişten tam bir kopuşa ve Mesih'e ve O'nun kilisesine tam bir girişe işaret ediyordu. Vaftiz aynı zamanda bir iman eylemi ve aynı zamanda bir iman ifadesiydi.⁸ (s. 189)

İkinci yüzyılın başlarında bazı etkili Hıristiyanlar, vaftizden önce bir eğitim, dua ve oruç döneminin gelmesi gerektiğini öğretiler.⁹ Davranışlarınızla vaftize layık olduğunuzu göstermelisiniz.¹¹ hemen oldu.]

Gelenek, su vaftizinin ardındaki gerçek anlamı ve gücü ortadan kaldırmıştır. Uygun şekilde tasarlanmış ve uygulanan su vaftizi, inanlının insanlar, şeytanlar, melekler ve Tanrı önünde

imanını itiraf etmesidir. Vaftiz, dünyadan ayrılışımızı,47 Mesih'le ölümümüzü, yaşlı adamımızın gömülmesini,48 eski yaratılışın ölümünü49 ve Tanrı Sözü'nün yıkanmasını tasvir eden görünür bir işarettir. Yeni Ahit'teki su vaftizini günahkarın duasıyla değiştirmek, Tanrı'nın verdiği tanıklığın vaftizini tüketmektir. (s. 196) [Yaşlı ya da bedensel adam (günahkar adam) Mesih'e ve O'nun mesajına inandı, günahkar yaşam tarzı yüzünden öldü, suya gömüldü (daldırma ya da vaftiz). O, inancı, imanı, güveni ve itaati sayesinde Tanrı tarafından günahtan arındırıldı, yeni, yaşayan bir ruhsal varlık olarak diriltildi ve Mesih'in bedeni olan kiliseye konuldu.]

* { Yunanca sunthapto (güneş + thapto mezarı) - birlikte veya birlikte gömmek (Vine's Expository Dictionary) - yani kişi gömülür ve O'nun ölümünde Mesih'le birleşir.}

Efendinin akşam yemeği

İlk Hıristiyanlar için Rab'bin Sofrası ortak bir yemektir.22 Ortamda kutlama ve neşe hakimdir. İnananlar yemek için ilk toplandıklarında ekmeği bölüp dağıtırlardı. Daha sonra yemeklerini yediler ve bardaklar elden ele dolaştırıldıktan sonra yemek sona erdi. Rab'bin Sofrası aslında bir ziyafetti. Ve görev yapacak bir din adamı da yoktu.31 Pavlus'un 1 Korintliler 11:27-33'teki değersizlikle ilgili uyarısı nedeniyle, bazıları Rab'bin Sofrası'nın tehlikeli olduğunu öğretmeye başladı. Görünüşe göre uyarıyı, değersiz kısım olarak fakirlere ayrımcılık yapmak ve sarhoş olmak ile ilişkilendirmemişler. (s. 192)

Tertullianus döneminde (c. 160 - c. 225) ekmek ve fincan yemekten ayrılmaya başladı.25 Yemeğin terk edilmesiyle ekmeğin kırılması ve Rab'bin Sofrası terimlerinin yerini Yunanca sözcükler aldı. Eucharist.30 Irenaeus (130-200) bundan bir "sunu"31 veya "kurban" olarak bahsetmeye başladı. Ekmek ve bardağın yerleştirildiği sunak masası, kurbanın sunulduğu yer olarak görülmeye başlandı.32 Akşam Yemeği artık bir topluluk etkinliği değildi. Daha ziyade uzaktan izlenmesi gereken bir rahip ritüeliydi. Dördüncü ve beşinci yüzyıllar boyunca artan bir hayranlık ve korku duygusu vardı.33 (s. 194)

Tanrı'nın halkı, dönüşüm doktrini ile elementlere korku duygusuyla yaklaştı. Onlara yaklaşma konusunda bile isteksizdiler.43 Rahip Efkariya'nın sözlerini söylediğinde, ekmeğin kelimenin tam anlamıyla Tanrı olduğuna44 [aslında et ve kan haline geldiğine] inanılıyordu. (s. 195) Yeni Ahit'in kendisinde, Rab'bin Sofrası'ndaki ibadet paydaşlığını yönetmenin herhangi bir kişinin özel ayrıcalığı veya görevi olduğuna dair hiçbir gösterge yoktur.52 (s. 197)

Hıristiyan Eğitimi

Çoğu Hıristiyanın zihninde örgün eğitim, kişiyi Rab'bin işini yapmaya uygun hale getirir. Bir Hıristiyan, bir İncil okulundan veya ilahiyat okulundan mezun olmadığı sürece, "yardımcı" bir papaz, sahte bir Hıristiyan işçi olarak görülüyor. Böyle bir kişi, bu tür şeyleri yapmak için resmi olarak eğitilmediği için vaaz veremez, öğretmez, vaftiz edemez veya Rab'bin Sofrası'nı yönetemez... değil mi? (s. 199-200)

Birinci yüzyılda Hıristiyan eğitimi akademik olmaktan ziyade uygulamalı olarak yapıyordu. Bu entelektüel öğrenmeden ziyade çıraklık meselesiydi. Ön lobdan ziyade ruhu hedef alıyordu, yani:

Temel dersleri, daha yaşlı ve deneyimli bir işçinin vesayeti altında bir grup Hıristiyanla ortak bir hayat yaşayarak öğrendiler.

Bu nedenle, her Hıristiyanı donatmak için en iyi yapı zaten mevcuttur. Seminerlerden ve hafta sonu seminerlerinden önce gelir ve hepsinden daha uzun süre dayanacaktır. Yaşamın fırınında, rasyonel, yaşayan, çalışan ve hizmet eden bir bağlamda öğrendiler.2 (s. 200)

İlahiyat eğitiminin dört aşaması vardır: (s. 201-206)

- a. Piskoposluk - Patristik çağda (üçüncü ila beşinci yüzyıllar) teoloji piskoposluktan çünkü o zamanın önde gelen ilahiyatçıları piskoposlardı.6
- b. Manastır - Teolojik eğitimin manastır aşaması, münzevi ve mistik hayata bağlıydı. Manastır topluluklarında yaşayan keşişler tarafından öğretildi ve bir zamanlar Doğulu kilise babaları Platonik düşünceye kapıldılar. Örneğin Justin Martyr, felsefenin Tanrı'nın Yahudi olmayanlara vahiy olduğuna inanıyordu.10
- c. Skolastik - Teolojik eğitimin üçüncü aşaması üniversite kültürüne çok şey borçludur.33 Abelard (1079-1142) gerçeği ortaya çıkarmak için Aristoteles mantığını uyguladı.34 Martin Luther (1483-1546) şöyle dedi: "Üniversiteler eğitim yerlerinden başka nedir ki? gençliği Yunan görkemiyle eğitmek."37
- d. İlahiyat Fakültesi - İlahiyat Fakültesi teolojisi, Aristoteles'in felsefi sistemine dayanan üniversitelerde öğretilen skolastik teolojiden doğmuştur.39 Muhtemelen en büyük etkiye Aquinas sahip olmuştur. Onun temel tezi, Allah'ın insan aklıyla bilindiği ve hakikate ulaşmanın organı olarak akli kalbe tercih ettiği idi.41

Akıl ve zeka, Tanrı hakkında bilgi edinmemize ve bildiklerimizi aktarmamıza yardımcı olabilir. Fakat bize manevi vahiy vermekte yetersiz kalıyorlar. Akıl, Rabbi derinlemesine tanımanın kapısı değildir. Duygular da öyle.43 Yüksek güçlü bir zeka ve keskin akıl yürütme becerileri, otomatik olarak ruhani erkek ve kadınlar yaratmaz. Blaise Pascal (1623-1662) bir keresinde şöyle demişti: "Tanrı'yı algılayan akıl değil kalptir."45 (s. 206) [Kişinin Tanrı ile yakın bir ilişkisi olmalıdır.]

Yunan filozofları Platon ve Sokrates bilginin erdem olduğunu öğretmişlerdi. İyilik, kişinin bilgisinin kapsamına bağlıdır. Dolayısıyla bilginin öğretilmesi erdemini öğretmesidir.99 Çağdaş eğitimin kökü ve kökü burada yatmaktadır. Bilginin ahlaki karaktere eşdeğer olduğu Platonik fikri üzerine inşa edilmiştir. [Gnostisizm]

Çağdaş teolojik öğretim, veri aktarımlı eğitimidir. Defterden not defterine geçiyor. Bu süreçte teolojimiz nadiren sınırın altına iner. Bir öğrenci, profesörünün fikirlerini doğru bir şekilde tekrarlarsa kendisine bir derece verilir. Bu nedenle, mezunların, yaşamda çok az uygulamalı

deneyimi olmasına rağmen anında kalifiye oldukları yanılığısı³⁶ vardır. Ruhban okulunun ve İncil kolejinin belki de en zarar verici sorunu, din adamlarının içinde yaşadığı, nefes aldığı ve varlığını sürdürdüğü, insan tarafından tasarlanmış sistemi sürdürmeleridir.109 (s. 216-218)

Yeni Ahit'e yeniden yaklaşmak

Kilise, çevredeki kültürden etkileniyor, görünüşe göre olumsuz etkilerinin farkında değil. Eğitimi ve öğrenimi nedeniyle, papazın veya vaizin durumu ne olursa olsun İncil'e uygun olarak kabul etme eğilimindeyiz.

Bu nedenle, genellikle onun ifadelerinin geçerliliğini belirlemek için İncil'e gitmenin gerekli olduğunu düşünmüyoruz, çünkü "her zaman duydum." Çalışma yaparken genellikle geçmiş 1590'lı yıllara dayanan "prova metin yöntemini" kullanırız. Protestan skolastikler olarak adlandırılan bir grup adam, Reformcuların öğretilerini aldı ve daha sonra Aristoteles mantığının kurallarına göre sistemleştirdiler.2 Kutsal yazıların yalnızca Tanrı'nın sözü olmadığını, aynı zamanda onun her parçasının Tanrı'nın Sözü olduğunu ve her parçasının Tanrı Sözü olduğunu savundular. kendi başına - bağlamdan bağımsız olarak. (s. 222-223)

Yeni Ahit'in üçte ikisi Pavlus'un mektuplarından oluşur. İkinci yüzyılın başlarında bir cilt halinde derlendiklerinde, en uzundan en kısaya doğru sıralanmışlardı. Daha sonra Yeni Ahit derlenirken, İnciller ve Elçilerin İşleri, Pavlus'un mektuplarının ve Vahiy'in sonuna yerleştirildi. (s. 226) 1227'de Paris Üniversitesi'ndeki bir profesör İncil'in kitaplarını bölümlere ayırdı. Cümlelerin numaralandırılması 1551 yılına kadar mümkün değildi.11 (s. 228-229)

Hıristiyanlara, aşağıdaki ayetleri arayarak Kutsal Kitap'a genel olarak sekiz yoldan biriyle yaklaşmaları öğretilmiştir:

- a. sana ilham veriyorum.
- b. Size Tanrı'nın ne vaat ettiğini söyleyin ki, bunu imanla itiraf edebilirsiniz, bu nedenle Tanrı'yı istediğinizi yapmaya mecbur bırakın.
- c. Allah'ın sana ne yapmanı emrettiğini söyle.
- d. Şeytanı korkutup aklını başından almak için alıntı yapmanıza veya ayartılma anında ona direnmenize izin verin.
- e. özel doktrinini kanıtla, böylece teolojik fikir tartışması partnerini dilimleyebilirsin.
- f. Başkalarını kontrol edin veya düzeltin.
- g. İyi "vaaz verin" ve iyi "vaaz" malzemesi yapın.
- h. rastgele çevirdiğinizde görünür.

Bu yöntemler pasajın bağlamını bilme ve yazarın vermek istediği mesajı belirleme olanağı sağlamaz. Bağlam o kadar önemlidir ki, o olmadan kişi amaçladığının tam tersi bir sonuca varabilir. (s. 230)

Devrimci İsa

İlk Hıristiyanlar yoğun bir şekilde Mesih merkezliydi. İsa Mesih onların nabzının atışıydı. O onların hayatı, nefesi ve merkezi referans noktasıydı. O, onların tapınma nesnesi, şarkılarının konusu, tartışmalarının ve sözcük dağarcığının içeriğiydi. Rab İsa Mesih'i her şeyin merkezi ve yücesi yaptılar.6 (s. 247-249)

- Yeni Ahit Kilisesi
  - a. Sabit bir ibadet düzeni [ayini] yoktu.
  - b. Açık katılımlı toplantılarda toplandılar.
  - c. Seyirci olarak kimse yoktu (muhtemelen ziyaretçiler dışında).
- Bir araya gelmelerinin amacı şuydu:
  - a. Karşılıklı eğitim. [Mesih'e bağlılığı teşvik edin.]
  - b. Rab'bi bedeninin her işleyişinde görünür kılmak.
  - c. Dini bir "hizmet" değil.
  - d. Özgürlük, kendiliğindenlik ve neşe atmosferi.
  - e. Herhangi birinin özel bakanlığı için bir platform olarak hizmet etmemek.
- Yeni Ahit kilisesi yüz yüze bir topluluk olarak yaşadı.
- Hıristiyanlık, dünyanın tanıdığı, ritüellerden, din adamlarından ve kutsal yapılardan yoksun ilk ve tek dindi. Kilisenin varlığının ilk 300 yılı boyunca Hıristiyanlar evlerde toplandılar. Özel günlerde bazen daha büyük bir tesisi (Süleyman'ın Sundurması gibi) kullanırlardı.
- Kilisenin din adamı yoktu.
- Kilisenin karar alma yetkisi tüm meclisin omuzlarına düşüyordu.
- Organizasyonel değil organikti. İnsanları ofislere yerleştirerek, programlar oluşturarak, ritüeller oluşturarak ve yukarıdan aşağıya bir hiyerarşi veya emir komuta zinciri yapısı geliştirerek bir araya getirilmediler. Kilise yaşayan ve nefes alan bir organizmaydı.
- Ondalık verme uygulaması yapılmıyordu ancak yoksullara ve kilise yetiştiricilerine yardım etmek için yeteneklerine göre veriyorlardı.
- Vaftiz, kişinin günah işleyerek ölümünün hemen ardından gerçekleşen suya gömülme (daldırma) işlemiydi. [Petrus 1. Petrus 3:21'de şöyle demiştir: "Vaftiz artık sizi kurtarır; bedendeki kirin temizlenmesi değil, ama iyi bir vicdan için Tanrı'ya yapılan bir çağrı, İsa Mesih'in dirilişi yoluyla."]
- Bina yapmadılar.
- Eğitim, olgun ve deneyimli bir Hıristiyan tarafından iş başındaydı. [Havariler, peygamberler, müjdeciler ve papazlar ve öğretmenler. (Efesliler 4:11) [İncil Yolundaki Mesih'in Hizmetkarları dersine bakın]
- Mezheplere bölünmediler. Herkes günah işleyerek ölüme, suya daldırılarak gömülerek, Tanrı tarafından yaşayan yeni bir ruhsal yaratık olarak diriltilerek ve Mesih Bedenine konarak Mesih'teydi. [İsa'da Birleşen BibleWay dersine bakın]

Sonuç ve Öneriler

Bu kitapçıkta kullanılan listelenen kaynakların yazarları ve yazarları tarafından alıntılanan ve sıklıkla "kilise babaları" olarak anılan ilk Hıristiyan yazarlar, Yeni Ahit'in yazarları gibi ilham almamışlardır. Bazı yazarların belirli konulardaki doktrinsel pozisyonları sıklıkla aynı dönemdeki diğer yazarların yorumlarıyla çelişir ve genel olarak kutsal metinlerle uyumlu olmadığı kabul

edilir. Hatta bazı yazarlar bazı doktrin ve inançları sapkın olarak adlandırmışlardır. Bununla birlikte, onların yazıları ilk birkaç yüzyıl boyunca bazı kiliselerdeki uygulamalara ilişkin değerli bilgiler sağlar ve havarilerden ne kadar uzaklaşırsa hatalı öğreti ve uygulamaların olasılığı da o kadar artar.

Pagan Hıristiyanlığıyla ilgili suçlamaların çoğu olmasa da çoğu? bir kişi için geçerli gibi görünebilir. Bunların doğru olarak kabul edilmesinden önce, İncil'deki bağlam içinde alınan ifadelerle doğrulanmaları gerekir.

1. Bireysel çalışmanın ardından, burada sunulan her konu veya suçlama, her katılımcının diğerlerinin sonuçlarını sorgulayabileceği veya bunlara itiraz edebileceği küçük grup çalışmalarında incelenmelidir. Grup bir konunun veya suçlamanın geçerli olduğunu kabul ederse, çalışma ek sorgulama ve zorluklar için daha büyük gruplara genişletilmelidir. Bu, daha net ve daha doğru bir anlayış sağlamalı ve aynı zamanda bilgisiz kardeşlerin üzerindeki değişime zorlama görüntüsünün ortadan kaldırılmasına da yardımcı olacaktır.

2. Kutsal metinlere aykırı olduğu sonucuna varılan herhangi bir uygulamayı değiştirmeden önce, belirli bir süre ayrılmalı ve yanlış anlama, görüş veya çatışma farklılıklarını çözüme kavuşturmak için bir süreç oluşturulmalıdır. Her Hıristiyan erkek veya kız kardeş, sevgi dolu bir ortamda çalışma, sorgulama ve hatta sonuçların herhangi birini veya tümünü sorgulama fırsatına sahip olmalıdır. Daha sonra sonucun hatalı olduğunun kanıtlanması durumunda yavaş yavaş uygulanmalıdır.

3. Sırf değişiklik olsun diye değişiklik yapılmamalıdır.

Yakın zamanda yapılan bir çalışmada Barna Grubu, inançlarına aktif olarak katılan Amerikalıların profillerini araştırdıkları Grup İnanç İfadelerinde Kimler Aktiftir'i yayınladı. Araştırma şu bilgileri sağlıyor:

1. Kiliseye gidenlerin %53'ü kadındır (ABD nüfusunun %50,7'si).
2. Ev kilisesine katılanların %56'sı erkektir.
3. Kiliseye gidenlerin yüzde 67'si evli.
4. Evde kiliseye gidenlerin %50'si erkek, dolayısıyla %50'si kadındır.
5. Kiliseye gidenlerin %56'sı 45 yaş ve üzerindedir (ulusal nüfus %52'dir); %44'ü 18 ila 44 yaşlarındaydı.
6. Ev kiliselerindeki ortalama yaş 56 idi ve bunlar arasında en az küçük çocukların ebeveynleri yer alıyordu.
7. Kuzeydoğuluların küçük gruplar halinde aktif olması pek mümkün değildi.
8. Batılılar ev kilisesine katılanların en büyük payına sahipti.
9. Güneyliler, ev kilisesine katılanların en az olduğu gruptu, ancak küçük grup katılımcılarının ½'sini oluşturuyorlardı.
10. Katoliklerin yalnızca %6'sı ev kiliselerine gidiyor.
11. En büyük katılımcılar Evanjelist Protestanlardı.

12. Siyahların %26 ila 30'u küçük gruplara ve ev kiliselerine katılıyordu (ortalama ulusal siyah nüfus %13'tür).
13. Kiliseye gidenlerin %67'si İncil'i "kilise ayinleri" dışında okuyor.
14. Ev kilisesine katılanların %84'ü İncil'i "kilise ayinleri" dışında okuyor.
15. Genellikle basit kiliselerde, ev kiliseleri ve küçük grup katılımcıları daha aktiftir ve İncil'i inceler/okur ve şunları yapmaya çalışır:
  - a. Mesih'in ve O'nun Sözü'nün yaşayan varlığını tanımlayın.
  - b. Birbirinize karşı sağlıklı sevgi ilişkisi geliştirin
  - c. Dünyaya gidin ve onların iyiliği ve Tanrı'nın yüceliği için öğrenciler yetiştirin

Basit Kilise Kaygıları

Basit ve ev kiliselerinin tüm faaliyetlerinde aşağıdaki endişeler vardır veya olmalıdır:

- a. Mesih'in ve havarilerin öğretilerine sadık kalmak.
- b. Geleneksel kurumsal kiliselerin çözülmesi veya devam etmesi
  1. İnsanları geleneksel kiliseyi terk etmeye teşvik ederdi.
  2. Birçok ilahiyat okulu ve İncil Koleji kapanacaktı.
  3. Kutsal alanlarımızın asma kilitle kilitlenmesi gerekir.
  4. Pek çok papaz görevden alınacak.
  5. Tarikatçılık, sapkınlıklar ve suiistimler kontrol altına alınamayacaktı.
  6. Liderlik ortadan kalkacaktı.
  7. Çelişkili görüşler ortaya çıkacak.
  8. Meslekten olmayan liderler başkalarının bakımı konusunda nitelikli değildir.
  9. Karizmatik liderler toplantılara hakim olur.
  10. Ev kiliselerinin ortalaması 6 aydır, peki Hıristiyanlık nasıl ayakta kalacak?
  11. Kilise olmayanlar ve ziyaretçiler, telefon rehberi listesi olmadığından kiliseyi bulamayacaklardı.
  12. Onlar, "Kiliseye Gitmeyi" günahkar bir şekilde reddeden bir kültüre satıldılar.
  13. Bireye tapınmayı ve bireyciliği teşvik ederler.
  14. Özel bir inanç dünyasına çekildiler.
  15. Ortodoksluk sürdürülmeyecek
  16. Vahşi teolojiler yaygınlaşacaktı.
  17. Vaazlar ve resmi İncil dersleri ortadan kalkacak ve bu da eğitimsiz inananların ortaya çıkmasına neden olacaktı. wikipedia.org/wiki/simple_church

Hıristiyan Vaazı nereden geldi?

Tüm kilise uygulamalarının en kutsallarından birine geliyoruz: vaaz. Vaaz kaldırıldığında Protestan ibadet düzeni büyük ölçüde bir şarkı şölenine dönüşür. Vaaz kaldırılır ve pazar sabahı ayinlere katılım düşmeye mahkumdur.

Vaaz, Protestan ayininin temelidir. Beş yüz yıldır saat gibi işledi. Her pazar sabahı papaz kürsüye çıkıyor ve pasif, sıraları ısıtan dinleyicilere ilham verici bir konuşma yapıyor.

Vaaz o kadar merkezi bir öneme sahiptir ki birçok Hıristiyanın kiliseye gitmesinin nedeni budur. Aslında hizmetin tamamı genellikle vaazın kalitesine göre değerlendirilir. Bir kişiye geçen Pazar günü kilisenin nasıl olduğunu sorun ve büyük olasılıkla mesajın bir açıklamasını alacaksınız. Kısacası, çağdaş Hıristiyan zihniyeti sıklıkla vaazı Pazar sabahı ibadetiyle eşitler. Ama bu burada bitmedi.

Vaazı kaldırırsanız sayısız mümin için en önemli manevi besin kaynağını ortadan kaldırmış olursunuz (böyle sanılıyor). Ancak çarpıcı gerçek şu ki, bugünkü vaazın Kutsal Yazılarda hiçbir kökü yoktur. Daha ziyade pagan kültüründen ödünç alınmış, beslenmiş ve Hıristiyan inancına uyarlanmıştır. Ama dahası da var.

Vaaz aslında YAHUAH'ın toplantı toplantısını tasarlama amacını gölgede bırakıyor. Ve bunun gerçek ruhsal gelişimle çok az ilgisi vardır.

Vaaz ve İncil

Kuşkusuz, önceki birkaç paragrafı okuyan biri şöyle cevap verecektir: "İnsanlar Kutsal Kitabın her yerinde vaaz veriyorlardı. Tabii ki, vaaz kutsal kitaba dayalıdır!" Elbette Kutsal Yazılar vaaz veren kadın ve erkekleri kaydeder. Bununla birlikte, Kutsal Yazılarda anlatılan Ruh'un ilham ettiği vaaz ve öğreti ile çağdaş vaaz arasında dünyalar kadar fark vardır. Bu fark neredeyse her zaman göz ardı ediliyor çünkü farkında olmadan modern uygulamalarımızı Kutsal Yazılardan okumaya şartlandırılmışız. Bu nedenle, yanlışlıkla günümüzün minberliğini İncil'e uygun olarak kabul ediyoruz. Bunu biraz açalım. Günümüz Hıristiyan vaazı aşağıdaki özelliklere sahiptir:

- Bu, haftada en az bir kez kürsüden aslına sadık kalınarak yapılan düzenli bir olaydır.
- Aynı kişi tarafından sunulur; çoğunlukla papaz veya atanmış bir konuk konuşmacı.
- Pasif bir izleyici kitlesine sunulur; özünde bir monologdur. Belirli bir yapıya sahip, kültürlü bir konuşma biçimidir. Genellikle bir giriş, üç ila beş nokta ve bir sonuç içerir.

Bunu Mukaddes Kitapta bahsedilen vaaz türüyle karşılaştırın. Tanah'ta (Eski Ahit) YAHUAH'ın adamları vaaz veriyor ve öğretiyordu. Ancak konuşmaları çağdaş vaazla eşleşmiyordu. Tanah'ın vaaz ve öğretisinin özellikleri şunlardır:

- İzleyicilerin aktif katılımı yaygındı.

- Peygamberler ve rahipler, önceden belirlenmiş bir senaryo yerine, doğaçlama ve mevcut bir yükün altından konuşuyorlardı.
- Tanah peygamberlerinin veya rahiplerinin YAHUAH'ın halkına düzenli konuşmalar yaptıklarına dair hiçbir belirti yoktur. Bunun yerine, Tanach'ın vaazının doğası düzensiz, akıcı ve izleyici katılımına açıktı.

Şimdi yenilenen Sözleşmeye (Yeni Ahit) gelin. Üstad Yahushua aynı dinleyici kitlesine düzenli bir vaaz vermedi. Onun vaazları ve öğretileri birçok farklı biçime büründü. Ve mesajlarını birçok farklı kitleye ilettiler. (Elbette öğretilerinin çoğunu öğrencileri üzerinde yoğunlaştırdı. Ancak onlara getirdiği mesajlar sürekli olarak spontane ve gayri resmiydi.)

Aynı modeli izleyen Elçilerin İşleri kitabında kaydedilen havarisel vaaz aşağıdaki özelliklere sahipti:

- Ara sıra oluyordu.
- Belirli sorunların üstesinden gelmek için özel günlerde teslim edildi.
- Doğaçlamaydı ve retorik yapısı yoktu.
- Monolojik (tek yönlü bir söylem) olmaktan ziyade çoğunlukla diyalojikti (yani izleyiciden gelen geri bildirimleri ve kesintileri içeriyordu).

Aynı şekilde, yenilenen Antlaşma (Yeni Ahit) mektupları da, YAHUAH'ın Sözü hizmetinin, düzenli toplantılarda tüm topluluğun içinden geldiğini göstermektedir." Romalılar 12:6-8, 15:14, 1 Korintliler 14:26 ve Koloseliler'den. 3:16'da bunun öğretmeyi, öğüt vermeyi, kehaneti, şarkı söylemeyi ve azarlamayı içerdiğini görüyoruz. Bu "her üyenin" işleyişi aynı zamanda sohbetle dayalıydı (1 Korintliler 14:29) ve kesintilerle işaretlenmişti (1 Korintliler 14:30). Yerel büyüklerin öğütleri normalde doğaçlamaydı.

Kısacası, Hıristiyan tüketimi için verilen çağdaş vaaz hem Tanah'a (Eski Ahit) hem de yenilenen Ahit'e (Yeni Ahit) yabancısıdır. Kutsal Yazılarda bunun ilk Mesih toplantılarında var olduğunu gösteren hiçbir şey yoktur."

Elçilerin İşleri'nde iletilen havarisel mesajların kendiliğinden ve retorik olmayan karakteri, yakından incelendiğinde açıkça görülür. Örneğin Elçilerin İşleri 2:14-35, 7:1-53, 17:22-34'e bakın.

Düzenli vaaz vermeye ilişkin kaydedilen en eski Hıristiyan kaynağı, ikinci yüzyılın sonlarında bulunur. İskenderiyeli Clement, vaazların Hıristiyanları değiştirmede çok az işe yaramasından yakınuyordu.

Bilinen başarısızlığına rağmen vaaz dördüncü yüzyıla gelindiğinde inananlar arasında standart bir uygulama haline geldi.

Bu çetrefilli bir soruyu gündeme getiriyor. Eğer birinci yüzyıldaki Hıristiyanlar vaaz vermeleriyle tanınmıyorsa, postolik Hıristiyanlar bunu kimden aldılar? Cevap çok açık: Hıristiyan vaazı Yunan kültürünün pagan havuzundan ödünç alındı!

Vaazın kaynağını bulmak için MÖ 5. yüzyıla ve sofist adı verilen bir grup gezgin öğretmene gitmemiz gerekiyor. Sofistlerin retorik (ikna edici konuşma sanatı) icat ettikleri kabul edilir. Öğrencileri işe aldılar ve vaazlarını vermeleri için ücret talep ettiler.

Sofistler uzman tartışmacılardı. Argümanlarını "satmak" için duygusal çekiciliği, fiziksel görünümü ve zekice bir dili kullanma konusunda ustaydılar. Zamanla sofistlerin üslubu, biçimi ve hitabet yeteneği doğruluklarından daha fazla değer görmeye başladı. Bu, "üslup uğruna üslup geliştiren", güzel sözlerin ustası haline gelen bir erkek sınıfı doğurdu. Vaaz ettikleri gerçekler, kendi hayatlarında uygulanan gerçeklerden ziyade soyuttu. İçerikten ziyade biçimi taklit etme konusunda uzmandılar.

Sofistler kendilerini giydikleri özel kıyafetlerle tanıtıyorlardı. Bazılarının aynı dinleyicilere düzenli olarak vaaz verdikleri sabit bir ikametgahı vardı. Diğerleri gösterişli konuşmalarını yapmak için seyahat ettiler. (Bunu yaptıklarında çok para kazandılar.)

Kaydedilen ilk Hıristiyan vaazı, MS 100 ile MS 150 arasına tarihlenen, Clement'in İkinci Mektubu olarak adlandırılan metinde yer almaktadır.

Sofistik ve sofistlik kelimelerimizi sofistlerden alıyoruz. Sofistlik, ikna etmek için kullanılan yanıltıcı ve yanıltıcı (sahte) akıl yürütmeyi ifade eder (Soccio, Archetypes of Wisdom, 57). Yunanlılar, hatibin üslubunu ve biçimini, vaazının içeriğinin doğruluğundan üstün tutuyorlardı. Böylece iyi bir hatip, vaazını dinleyicilerini yanlış olduğunu bildiği şeye inandırmak için kullanabilirdi. Yunan düşüncesine göre bir tartışmayı kazanmak, gerçeği damıtmaktan daha büyük bir erdemdi. Ne yazık ki, safsata unsuru hiçbir zaman Hıristiyan cemaatinden ayrılmadı.

Bazen Yunan hatip konuşma forumuna "zaten minber elbisesiyle" girerdi. Daha sonra vaazını vermeden önce profesyonel sandalyesinin basamaklarını çıkıp oturacaktı.

Görüşünü belirtmek için Homeros'un dizelerinden alıntılar yapardı. (Bazı hatipler Homeros'u o kadar iyi incelemişlerdi ki onu ezbere tekrarlayabiliyorlardı.) Sofist o kadar büyüleyiciydi ki, konuşması sırasında dinleyicilerini sık sık ellerini çırpmaya teşvik ediyordu. Konuşması çok iyi karşılansaydı, bazıları onun vaazını "ilham verici" olarak adlandırırdı.

Sofistler zamanlarının en seçkin adamlarıydı. Hatta bazıları kamu pahasına yaşadı. Diğerlerinin onurlarına halka açık heykeller dikildi. Yaklaşık bir yüzyıl sonra, Yunan filozofu Aristoteles (MÖ 384-322) retorik üç noktalı konuşmayı kazandırdı. Aristoteles şöyle demiştir: "Bir bütünün bir başlangıcı, bir ortası ve bir sonu olmalıdır.

Zamanla Yunan hatipler Aristoteles'in üç nokta ilkesini söylemlerine uyguladılar. Yunanlılar retorikle sarhoş olmuşlardı.' Yani sofistler iyi durumdaydı. Romalılar Yunanistan'ı ele geçirdiklerinde onlar da retoriğe takıntılı hale geldiler. Sonuç olarak, Greko-Romen kültürü, birisinin güzel bir konuşma yapmasını dinlemeye karşı doyumsuz bir iştah geliştirdi. Bu o kadar modaydı ki, profesyonel bir filozofun akşam yemeğinden sonra verdiği "vaaz" sıradan bir eğlence biçimiydi.

Eski Yunanlılar ve Romalılar retoriği sanatın en büyük biçimlerinden biri olarak görüyorlardı. Buna göre, Roma İmparatorluğu'ndaki hatipler, Amerikalıların film yıldızlarına ve profesyonel sporculara atfettiği aynı görkemli statüyle övülüyordu. Onlar zamanlarının parlayan yıldızlarıydı. Hatipler, güçlü konuşma becerileriyle bile kalabalığı çılgına çevirebilirlerdi. Dönemin önde gelen bilimi olan retorik öğretmenleri, her büyük şehrin gururuydu." Yetiştirdikleri hatiplere şöhret statüsü verildi. Kısacası, Yunanlılar ve Romalılar, pagan vaazının bağımlısıydı - tıpkı birçok çağdaş Hıristiyanın bağımlı olduğu gibi. "Hıristiyan" vaazına.

Başka Bir Kirli Derenin Gelişi

Üçüncü yüzyıl civarında, karşılıklı hizmet Mesih'in bedeninden kayb olduğunda bir boşluk yaratıldı." Bu sırada, peygamberlik yükü ve kendiliğinden inançla konuşan seyahat eden Hıristiyan işçilerin sonuncusu, kilise tarihinin sayfalarını terk etti. Yokluklarını doldurmak için, , din adamları ortaya çıkmaya başladı ve açık toplantılar ortadan kalkmaya başladı ve kilise toplantıları giderek daha ayinsel hale geldi. "Meclis toplantısı" bir "ayine" dönüşüyordu.

Hiyerarşik bir yapı yerleşmeye başlayınca "din uzmanı" fikri ortaya çıktı. Bu değişiklikler karşısında, işleyen Hıristiyanlar, gelişen bu dini yapıya uyum sağlamak zorluk yaşadılar.' Yeteneklerini kullanacakları hiçbir yer yoktu. Dördüncü yüzyıla gelindiğinde kilise tamamen kurumsallaşmıştı.

Bu olurken birçok pagan hatip ve filozof Hıristiyan olmaya başladı. Sonuç olarak, pagan felsefi fikirleri farkında olmadan Hıristiyan topluluğuna girdi. Bu adamların çoğu, ilk Hıristiyan kilisesinin teologları ve liderleri oldu. Onlar "kilise babaları" olarak biliniyorlar ve bazı yazıları hâlâ bizimle birlikte.

Böylece, eğitilmiş, profesyonel bir konuşmacının ücret karşılığında konuşma yapmasına ilişkin pagan düşüncesi doğrudan Hıristiyanların kan dolaşımına yayıldı. "Ücretli öğretim uzmanı" kavramının İbranice'den değil, Yunanistan'dan geldiğini unutmayın. İbranice öğretmenlerinin, öğretimleri için ücret talep etmemek amacıyla ticaretle uğraşmaları bir gelenektir.

Hikayenin sonucu şu ki, bu eski pagan hatipler (şimdi Hıristiyan olmuşlardı) Greko-Romen hitabet becerilerini Hıristiyan amaçları için kullanmaya başladılar. Tıpkı sofistin Homeros'un neredeyse kutsal metninin tefsirini sunması gibi, onlar da resmi sandalyelerinde oturup Kutsal Yazıların kutsal metnini açıklıyorlardı. Üçüncü yüzyıldan kalma bir pagan vaazını kilise babalarından birinin verdiği bir vaazla karşılaştırırsanız, hem yapının hem de ifade tarzının oldukça benzer olduğunu göreceksiniz.

Böylece Hıristiyan kilisesinde yeni bir iletişim tarzı doğuyordu; gösterişli retorığı, sofistike dilbilgisini, gösterişli belagatı ve monoloğu vurgulayan bir tarz. Konuşmacının hitabet becerilerini eğlendirmek ve göstermek için tasarlanmış bir tarzdi. Greko-Romen retorığıydı. Ve yalnızca bu konuda eğitim almış kişilerin toplantıya konuşma yapmasına izin verildi! (Bunlardan herhangi biri size tanıdık geliyor mu?) Bir bilim adamı bunu şu şekilde ifade etti: "Hıristiyan mesajının ilk duyurusu iki yönlü bir konuşmaydı... fakat Batı dünyasının hatip okulları Hristiyan mesajını ele geçirdiğinde, onlar Christian'ın çok farklı bir şeyi vaaz etmesini sağladı. Konuşmanın yerini hatibin büyüklüğü aldı. Yahushua Moshiach'ın şaşırtıcı olayının yerini aldı ve konuşmacı ile dinleyici arasındaki diyalog bir monoloğa dönüştü.

Kısacası Greko-Romen vaazı, peygamberliğin, açık paylaşımın ve Ruh'tan ilham alan öğretimin yerini aldı. Vaaz, kilise yetkililerinin, özellikle de piskoposların elitist ayrıcalığı haline geldi. Bu tür insanların konuşmayı öğrenmeleri için retorik okullarında eğitim almaları gerekiyordu. Bu eğitim olmadan bir Hıristiyanın Tanrı'nın halkına hitap etmesine izin verilmezdi. Üçüncü yüzyılın başlarında Hıristiyanlar vaazlarını homilies olarak adlandırıyorlardı; bu, Yunan hatiplerin söylemleri için kullandıkları terimin aynısıydı. Bugün, nasıl vaaz verileceğini öğrenmek için homiletics adı verilen bir ilahiyat dersi alınabilir. Homiletik, kökeni Yunanistan ve Roma'ya kadar uzanan, retorik kurallarını uygulayan bir bilim olarak kabul edilir.

Başka bir deyişle, ne vaazlar (vaazlar) ne de vaazlar (vaaz verme sanatı) Hıristiyan kökenlidir. Paganlardan çalındılar. Kirli bir dere daha Hıristiyan inancına girdi ve sularını bulandırdı. Ve bu dere bugün de dördüncü yüzyıldaki kadar güçlü akıyor.

Chrysostom ve Augustine

John Chrysostom, zamanının en büyük Hıristiyan hatiplerinden biriydi. (Krisostom "altın ağızlı" anlamına gelir.) Konstantinopolis hiçbir zaman Chrysostom'un vaaz ettiği kadar "bu kadar güçlü, parlak ve açık vaazlar" duymamıştı. Chrysostom'un vaazı o kadar ilgi çekiciydi ki, insanlar bazen onu daha iyi duyabilmek için öne doğru itiliyordu.

Doğal olarak hatip gevezelik yeteneğine sahip olan Chrysostom, dördüncü yüzyılın önde gelen sofistlerinden Libanius'un yanında konuşmayı öğrendi. Ölüm döşeğindeki Libanius (Chrysostom'un pagan öğretmeni), "Hıristiyanlar onu çalmamış olsaydı" kendisinin en değerli halefi olacağını söyledi (Hatch, Influence of Greek Ideas and Uses, 109).

Konuşmaları o kadar güçlüydü ki, vaazları çoğu zaman cemaatin alkışlarıyla kesintiye uğruyordu. Chrysostom bir keresinde alkışların Tanrı'nın evine uygun olmadığını kınayan bir vaaz vermişti. Ama cemaat vaazı o kadar çok sevdi ki, vaazını bitirdikten sonra yine de alkışladılar. Bu hikaye Yunan retorüğının dizginlenemez gücünü gösteriyor.

Hem Chrysostom'a hem de eski bir retorik profesörü olan Augustine'e (354-430), kürsü hitabetini Hıristiyan inancının önemli bir parçası haline getirdikleri için itibar edebiliriz." Chrysostom'da Yunan vaazı doruğa ulaştı. Yunan vaaz tarzı retorik dehasına düşküdü. , şiirlerden alıntılar yaptı ve izleyiciyi etkilemeye odaklandı. Chrysostom, "vaizin belagat gücünü kazanmak için vaazlarına uzun süre çalışması gerektiğini" vurguladı.

Augustine'de Latince vaaz doruğa ulaştı. Latin vaaz tarzı, Yunan tarzından daha gerçekçiydi. "Sıradan insan"a odaklandı ve daha basit bir ahlaki noktaya yöneldi. Zwingli, vaaz vermede John Chrysostom'u model olarak alırken, Luther Augustine'i model olarak aldı." Hem Latin hem de Yunan üslupları, ayet ayet yorum formunun yanı sıra başka sözcüklerle ifade etme formunu da içeriyordu. Öyle olsa bile, Chrysostom ve Augustine aynı soyda yer alıyordu. Yunan sofistlerinin bize gösterişli Hıristiyan retorüğünü verdiler: İçerik olarak İncil'e benzeyen ama üslup olarak Yunanca olan "Hıristiyan" vaazını verdiler.

Vaaz Vermek Kiliseye Nasıl Zarar Verir?

Beş yüzyıldır saygı duyulan geleneksel vaaz, kiliseyi çeşitli şekillerde olumsuz etkiledi.

Birinci,vaaz, vaizi düzenli kilise toplantılarının usta icracısı haline getirir. Sonuç olarak, cemaate katılım en iyi ihtimalle engellenir ve en kötü ihtimalle engellenir. Vaaz, kiliseyi bir vaaz istasyonuna dönüştürür. Cemaat, bir performansı izleyen bir grup sessiz seyirciye dönüşüyor. Vaizin konuşmasını yaparken sözünü kesmeye veya sorgulamaya yer yoktur. Vaaz, Mesih'in bedeninin işleyişini dondurur ve hapseder. Her hafta minbercilerin kilise toplantılarına hakim olmasına izin vererek uysal bir rahipliği teşvik eder.

Saniyevaaz çoğu zaman ruhsal gelişimi sekteye uğratar. Tek yönlü bir olay olduğu için pasifliği teşvik ediyor. Vaaz, kilisenin amaçlandığı gibi çalışmasını engelliyor. Karşılıklı bakanlığı boğuyor. Açık katılımı engelliyor. Bu, YAHUAH'ın halkının ruhsal gelişiminin daha da kötüleşmesine neden olur.

Hıristiyanlar olarak olgunlaşmak istiyorlarsa faaliyet göstermeleri gerekir (bkz. Markos 4:24-25 ve İbraniler 10:24-25). Hiç kimse her hafta pasif dinleyerek büyüyemez. Aslında Yeni Ahit öğretisinin amaçlarından biri her üyenin işlevini yerine getirmesini sağlamaktır (Efesliler 4:11-16). Üyeleri toplantıda ağızlarını açmaya teşvik etmektir (1 Korintliler 12-14).

Geleneksel vaaz bu süreci engelliyor.

Üçüncü,vaaz, Kutsal Kitap'a aykırı din adamlarının zihniyetini koruyor. Din adamlarına aşırı ve patolojik bir bağımlılık yaratıyor. Vaaz, vaizi din uzmanı yapar; söylemeye değer bir şeyi olan tek kişi. Diğer herkese ikinci sınıf inananlar, sessiz sıra ısıtıcılar muamelesi yapılıyor. (Bu genellikle dile getirilmese de dile getirilmeyen gerçektir)"

Pastör, Mesih'in bedeninin diğer üyeleri susturulduğunda nasıl onlardan öğrenebilir? Üyeleri papazın konuşması sırasında ona soru soramazken kilise papazdan nasıl bir şeyler öğrenebilir? İbadetlerde konuşmaları engellenirse kardeşler birbirlerinden nasıl öğrenebilirler?

Vaaz "kiliseyi" hem mesafeli hem de kişiliksiz hale getirir. Papazın kiliseden manevi rızık almasına engel olur. Ve kilisenin birbirinden manevi gıda almasına engel olur. Bu sebeplerden dolayı hutbe en büyük yollardan biridir. İşleyen bir rahipliğin önündeki engeller!

Dördüncü,vaaz azizleri donatmak yerine onların becerilerini azaltır. Vaizlerin "azizleri hizmet için donatmak" konusunda ne kadar yüksek sesle vızıldadıkları önemli değil; gerçek şu ki, her hafta vaaz edilen çağdaş vaazın YAHUAH'ın halkını ruhsal hizmet ve işlevsellik için donatma konusunda çok az gücü var.

Ancak ne yazık ki, birçok vaiz nasıl vaaz vermeye bağımlıysa, YAHUAH'ın halkının çoğu da vaazları dinlemeye bağımlıdır.

Buna karşılık, Yeni Ahit tarzı öğretisi, meclisin bir din adamının varlığı olmadan da çalışabilmesini sağlayacak şekilde donatılmalıdır.

Beşinci,Bugünkü vaaz çoğu zaman pratik değildir. Sayısız vaiz, daha önce hiç deneyimlemedikleri konularda uzman olarak konuşuyor. İster soyut/teorik, ister adanmışlık/ilham verici, talepkar/zorlayıcı veya eğlendirici/eğlenceli olsun, vaaz, dinleyicileri vaaz edilen şeyle ilgili doğrudan, pratik bir deneyime sokma konusunda başarısız olur. Bu nedenle tipik vaaz, karada yapılan bir yüzme dersidir! Herhangi bir pratik değerden yoksundur. Çok şey vaaz ediliyor ama çok az şey yerine geliyor. Çoğu ön lobu hedef alıyor. Çağdaş minbercilik genellikle bilgiyi yaymanın ötesine geçememekte ve inananları duyduklarını deneyimleme ve kullanma konusunda donatma konusunda başarısız olmaktadır.

Bu bakımdan vaaz, gerçek babası olan Greko-Romen retoriğini yansıtıyor. Greko-Romen retoriği soyutlamayla yıkanmıştı. Başkalarına talimat vermek veya yetenekleri geliştirmek yerine, eğlendirmek ve dehayı sergilemek için tasarlanmış formları içeriyordu. Çağdaş gösterişli vaaz kalbi ısıtabilir, iradeye ilham verebilir ve zihni harekete geçirebilir. Ancak takıma toplantıdan nasıl ayrılacağını nadiren gösterir. Tüm bu yollarla, çağdaş vaaz, vaat ettiği ruhsal gelişimi teşvik etme konusunda bekleneni karşılayamıyor. Sonuçta kilisenin yoksullaşmasını daha da artırıyor. Vaaz anlık bir uyarıcı görevi görüyor. Etkileri genellikle kısa sürelidir.

Dürüst olalım. Onlarca yıldır vaaz verilen çok sayıda Hıristiyan var ve onlar hala Mesih'te bebek. Hıristiyanlar sadece her hafta vaazlar dinleyerek dönüşmezler. YAHUAH ile düzenli karşılaşmalarla dönüşürler. Bu nedenle hizmet edenler, O'nun hakkında bilgi vermek için değil, YAHUAH'ı vaaz etmek için çağrılmışlardır. Ayrıca hizmetlerini yoğun bir şekilde uygulanabilir hale getirmeye de çağrıldılar. Onlar yalnızca Mesih'i sözlü olarak açıklamaya değil, aynı zamanda dinleyicilerine O'nu nasıl deneyimleyeceklerini, tanıyacaklarını, takip edeceklerini ve hizmet edeceklerini göstermek için de çağrılmışlardır. Çağdaş vaaz çoğu zaman bu çok önemli unsurlardan yoksundur.

Eğer bir vaiz, dinleyicilerini, hizmet ettiği şeyin canlı bir ruhsal deneyimine ulaştıramazsa, mesajının sonuçları kısa ömürlü olacaktır. Bu nedenle kilisenin daha az kürsüye ve daha fazla manevi kolaylaştırıcıya ihtiyacı var. Mesih'i ilan edebilecek ve vaaz edileni deneyimlemek için YAHUAH'ın halkını nasıl konuşlandıracağını bilenlere şiddetle ihtiyaç var. Ve bunun da ötesinde, Hıristiyanların, karşılıklı gelişme için bu yaşayan Mesih'i topluluğun geri kalanıyla nasıl paylaşacakları konusunda eğitime ihtiyaçları var.

Sonuç olarak, İsa'nın takipçisi ailenin, birinci yüzyıldaki karşılıklı teşvik ve karşılıklı hizmet uygulamasının yeniden canlandırılmasına ihtiyacı var. Çünkü Yeni Ahit ruhsal dönüşümü bu iki şeye bağlıyor.

Elbette, öğretme armağanı mecliste mevcuttur. Ancak öğretim tüm imanlılardan (1 Korintliler 14:26, 31) olduğu kadar öğretme konusunda özel olarak yetenekli olanlardan da gelmelidir.

(Efesliler 4:11; Yakup 3:1). Öğretimin geleneksel bir vaaz biçimini almasına izin verdiğimizde ve onu profesyonel hatiplerden oluşan bir sınıfa havale ettiğimizde, İncil sınırlarının çok dışına çıkmış oluruz.

Sarmalamak

YAHUAH'ın Sözü'nü vaaz etmek ve öğretmek kutsal metinlere uygun mudur? Evet kesinlikle. Ancak çağdaş minber vaazı, Kutsal Yazılarda bulunan vaaz ve öğretinin eşdeğeri değildir.

Bu, Eski Ahit'te, YAHUSHUA'nın hizmetinde veya ilkel topluluğun yaşamında bulunamaz." - Dahası, Shaul, Yunanlı din değiştirenlere, pagan çağdaşlarının iletişim kalıplarından etkilenmeyi reddettiğini söyledi (1 Korintliler) 1:17,22; 2:1-5.)

Peki ya Shaul'un "Herkesle ortak bir zemin bulmaya çalışıyorum, bazılarını kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum" dediği 1 Korintliler 9:22-23 (NLT) ne olacak? Bunun, haftalık vaazı tüm ibadet toplantılarının odağı haline getirmeyi içermeyeceğini, bunun da inananların dönüşümünü ve karşılıklı eğitimini bastıracağını savunuyoruz.

Vaaz, Yunan retoriğinin rahminde tasarlandı. Paganların Hıristiyanlığa dönüşmesiyle, hitabet konuşma tarzlarını meclise getirmeye başladıklarında, Hıristiyan topluluğunda doğdu. Üçüncü yüzyıla gelindiğinde Hıristiyan liderlerin vaaz vermesi yaygınlaştı. Dördüncü yüzyılda bu norm haline geldi.

Hıristiyanlık kendisini çevreleyen kültürü özümsemiştir. Papazınız kutsal vaazını vermek için papaz cübbesini giyerek minberine çıktığında, bilmeden antik Yunan hatip rolünü oynuyor.

Bununla birlikte, çağdaş vaazın varlığını destekleyecek en ufak bir Kutsal Kitap değeri olmamasına rağmen, günümüz Hıristiyanlarının çoğunun gözünde eleştirmeden hayranlık uyandırmaya devam ediyor. Bu, Hıristiyan zihninde o kadar yerleşmiştir ki, Kutsal Kitap'a inanan papazların ve din adamı olmayanların çoğu, Kutsal Yazılara aykırı bir uygulamayı sırf gelenekten yola çıkararak onayladıklarını ve sürdürdüklerini görememektedir. Vaaz kalıcı olarak yerleşik hale geldi.

Çağdaş vaaz hakkında keşfettiğimiz her şeyin ışığında şu soruları düşünün:

Bir adam vaaz verirken nasıl YAHUAH'ın sözüne sadık kalma konusunda vaaz verebilir? Ve bir Hıristiyan, pasif bir şekilde bir sırada otururken nasıl pasif bir şekilde oturabilir ve tüm inananların rahipliğini onaylayabilir? Daha iyi bir noktaya değinmek gerekirse, nasıl olur da Protestan sola kutsal yazı doktrinini ("yalnızca Kutsal Yazılara göre") desteklediğinizi ve yine de minber vaazını desteklediğinizi iddia edebilirsiniz?

Bir yazarın çok güzel ifade ettiği gibi, "Vaz, pratikte eleştirinin ötesindedir. Kendi içinde bir amaç haline gelmiştir, kutsaldır - 'büyüklerin geleneği'ne duyulan çarpık saygının ürünüdür... garip bir şekilde tutarsız görünmektedir." İncil'in 'iman ve ibadetle ilgili tüm konularda en yüce rehber' olan YAHUAH'ın Sözü olduğunu iddia etmeye en yatkın olanlar, babalarının 'kırık sarnıçları' lehine İncil yöntemlerini reddeden ilk kişiler arasındadır (Yeremya 2:13)."

Gerçekten kilisenin ağılında vaazdaki gibi kutsal inekler için yer var mı? İbranice Kutsal Yazıların İbranice Anlaşılmasını Geliştirmek; Hıristiyan Vaazı Nereden Geldi?

Kaynaklar

- Pagan Hıristiyanlığı mı? Kilise Uygulamalarımızın Köklerini Keşfetmek, Frank Viola ve George Barna, 1998, Tyndale House Publishing, Inc.
- Gerçek Kafirler Lütfen Ayağa kalkabilir mi? Üçüncü Baskı, David Bercot 1989, Scroll Publishing, Amberson, PA
- Güney Pasifik Şalom Enstitüsü - İbranice Kutsal Yazıların İbranice Anlaşılmasını Desteklemek; Hıristiyan Vaazı Nereden Geldi?
<http://webdesign97.tripod.com/shalominstitutepromotinghebrewunderstandofscripture/id40.html>
- Kilisem Gerçekten Yeni Ahit Kilisesi mi? Darryl M. Erkel (1994)

- İnancın "Grup" İfadelerinde Kimler Aktiftir?George Barna barna.org/faith-spirituality/400-who-is-active-in-group-expressions-of-faith-barna-study-examines-small-groups-sunday-school-and-house-kiliseler
- Basit Kilise(Wikipedia.org/wiki/simple_church).